

Walpo 3/06

totuus?

**Teille vai
meille?**

**Esittäaksesi
tämän kysymyksen
tarvitset katon
pääsi päälle.**

TURUN YLIOPPILASKYLÄSÄÄTIÖ

www.tys.fi

Asuntoja opiskelijoille.
Edullisia kesäkoteja kaikille.

Poliittista realismia on kuulua liittoon jo opiskeluaikana

Oma liittosi www.sval.fi

Pääkirjoitus

“Minä olen tie, totuus ja elämä” lausui Jeesus Nasaretilainen aikoinaan. Silloin oli helppoa, kuten tuli olemaan seuraavat muutama tuhat vuotta. Ei tarvinnut väitellä pikkuasioista, kuten auringon kierto-radoista tai suoneniskennästä. Jos kaapupukuinen mies sanoi jotain, se oli totuus.

Totuus on yksi elämämme mysteereistä ja varmasti sen epämääräisimpiä käsitteitä. Totuuden selittämisen onkin sanottu olevan maailman vaikein asia. Totuus on parhaiten perusteltu väittämä; usein parhaat perustelut esittää se, jolla on eniten seteleitä taskussaan ja siten eniten kavereita nyökyttämässä päätään taustalla. Gallupeissa kansa äänestää mikä on totta ja mikä ei.

Ei ole väliä, että asiantuntijat, viherpiipertäjät ja vasemmistohihhulit pitivät Asemin murskaajien murskaaamista laittomana, sillä kansan syvät rivit äänestivät sinivuokkojen puolesta. Ei väliä, että poliisin kenttöoikeus tuomitsi ryhmän sivullisia sekä ryhmän nuoria, jotka uhkasivat tehdä jotain. Rikosta tai ei, kaikki suihkuun. Epäily mahdollisesta tulevasta rikoksen aikomuksesta riitti. Toki viranomaisilla oli syytäkin pelätä, eihän mellakkapoliiseja ollut kuin kolme-neljä yhtä terroristia vastaan. Niillä oli pesäpallomailojakin, ja yhdellä nahkatakki jossa oli hakaneuloja.

Oli kuitenkin hienoa huomata, että moni suomalainen asettui sorrettujen puolelle. Ideologia tai uhkaava käytös ei saanut sympatiaa, mutta lain kirjaimen uskottiin. Totuutta puolustettiin, eikä siitä oltu valmiita tinkimään. Sama oli havaittavissa, kun Anna Politkovskajan muistoa kunnioitti Helsingissä useampi kuin Pietarissa ja Moskovassa yhteensä. Ehkä huolen ymmärtää lukiessaan Aki Kaurismäen kommentin Novaja Gazetassa (HS 11.10.), kun hän kääntää totuuden pääläelleen: “Venäjä kuului ennen meille!”

Totuus ja valhe ovat kuin oikea ja väärä. Kaikki määrittelevät asiat omista lähtökohdistaan, muiden ihmisten mielipiteiden puristuksessa. Ehkä rohkein teko onkin olla joukon keskellä eri mieltä kuin muut. Eli onko totuus voimakastahtoisimpien mielipide, niiden joihin muiden ajatukset vaikuttavat vähiten? Totuus on kilpailu. Häviäjiä on turha etsiä historian sivuilta.

Uuden lukuvuoden ensimmäinen lehti on taas käsissämme. Kiitokset uusille jotka hyppäsivät Walpon kelkkaan. Itse olen harkinnut ilmoittautuvani entistä useampiin tentteihin; kolme viimeisintä pääkirjoitusta on kirjoitettu niiden, siis pakollisen 45 minuutin, aikana. Tylysyy kummasti stimuloi aivoja.

Olli

Politiikan tutkimuksen
klubi ry:n sitoutumaton
äänenkannattaja
WALPO

Päätoimittaja

Olli Hakala
(ovehak@utu.fi)

Toimittajat

Olli Hakala
Antti Halonen
Tiina Heinilä
Eero Hokkanen
Maiju Jääskeläinen
Maija Karjalainen
Artturi Kaukoranta
Mikko Koskinen
Elias Laitinen
n
Tomi Nyström
Mira Ojalehto
Miikka Pajula
Teemu Peltola
Sampo Saarinen
Ida Sinisalo
Sami Torssonen

Kuvaajat

Olli Hakala
Heini Hakojärvi
Antti Halonen
Maija Karjalainen
Tuuli Kujanpää
Paavo Lähteenmäki
Erkki Mäntymäki
Anna Syrjänen
Leila Uotila

Kannen kuva (editoitu)

Olli Hakala

Taitto ja ulkoasu

Olli Hakala

Ilmoitusmyynti

Paavo Lähteenmäki
(phlaht@utu.fi)
Turo Niemelä
(toniem@utu.fi)

Julkaisija

Turun yliopiston Politiikan
tutkimuksen klubi ry (P-klubi)
Rehtorinpellonkatu 4A, 2.kerros
20500 TURKU
www.p-klubi.fi

Levikki

140 kpl

Painopaikka

Digipaino, Turku

Walpo 3/06

5 Puheenjohtaja

(Tomi J. Nyström)

6 Totuus, koko totuus eikä mitään muuta kuin totuus

(Artturi Kaukoranta)

8 Idän isovelji ja suomalainen sensuuri

(Sampo K. Saarinen)

9 "Älkää lamaantuko"

(Teemu P. Peltola)

10 Vaihtopenkki Etelä-Koreassa

(Antti Halonen, Tiina Heinilä)

12 Haastattelussa Kimmo Rentola

(Olli Hakala)

13 Alaston totuus opiskelijaperformanssista

(Mikko Koskinen)

16 Elävät kivet ja Ykseys

(Sampo K. Saarinen)

17 Ei nouse enää.

(n)

18 Turun henkeä etsimässä

(Ida Sinisalo)

20 Haastattelussa Vesa Vares

(Maija Karjalainen)

21 Opiskeletko laadukkaassa yliopistossa?

(Mira Ojalehto)

22 Saatana, Perkele, ja jumal'auta

(Sami Torssonen)

23 Viikatteen vierailu Turun Klubilla

(Tomi J. Nyström)

24 Fuksin totuus

(Elias Laitinen)

26 Uudet opiskelijat

28 Outwit, outplay & outlast

(Eero Hokkanen)

29 Kiilapiikki perseessä

(Maiju Jääskeläinen)

30 Tunnelmia syksyn varrelta

32 Lehmä sanoo a muu - väittelykisa '06

(Miikka Pajula)

34 Haalaritentti

35 Syksyn aikataulu

Lisää kuvia sivulla 30

Puheenjohtaja

Totuushan on, että syksy on saapunut jälleen myös P-klubiin. Se voi merkitä vain yhtä asiaa. Ei massennusta ja pimeää vaan sitä, että tapahtumia ja meininkiä riittää varmasti. Niin hallitus kuin myös jäsenistö ovat keränneet kesän ajan energjaa ja nyt tapahtumia riittää jopa kaksin kappalein viikoittain ja osanottajinkaan perään ei tarvitse hirveästi soitella. Joukkoomme on myös taas saapunut kirkassilmäinen joukko fukseja, jotka näyttävät kieltämättä tänäkin vuonna varsin aktiivisilta. Teille on ilo järjestää perinteisiä tapahtumia ja hienosti ovat hallituslaisten mielen syövereistä ja jäsenistön toivomuksista syntyneet uudet tapahtumatkin saaneet kannatusta! Kiitokseni haluan jo tässä vaiheessa osoittaa kaikille syksyn aikana tapahtumissa käyneille ja niiden järjestäjille. Paljon on vielä kuitenkin luvassa ennen kuin istuva hallitus suostuu vaipumaan unholaan.

Vuoden lopun lähestyminen nimittäin merkitsee P-klubissa myös

suuria, ehkäpä vuoden tärkeimpiä tapahtumia. 7.11. pidettävässä syyskokouksessa valitaan hallitus tulevalle vuodelle ja varsinkin fukseille kokous on varmasti ikimuistoinen. Itse olen nähnyt vasta kolmet syyskokoukset, mutta niistä muistan parhaiten kuitenkin sen kaikkein ensimmäisen. Kerta toisensa jälkeen kokousten sävy on myös muuttunut opiskeluni aikana positiivisempaan ja avoimempaan suuntaan. Toivottavasti trendi jatkuu samansuuntaisena tänäkin vuonna. Ja vaikkakin pidän itseni visusti erossa uuden hallituksen muodostamisesta ja sen kommentoinnista, en voi kieltää sitä, ettenkö kuuntelisi mielenkiinnolla ja hymyillen jo kesällä alkanutta keskustelua ja baari-illoissa kuulemiani viljejä huhuja. Toivonkin, että kaikki, niin nuoret kuin vanhat, rohkaisevat mielensä ja lähtevät mukaan hallitukseen. Ette

varmasti pety päiväänkään!

Vuoden suurinta tapahtumaa vietetään sitten 10.11. kun P-klubi täyttää 31 vuotta. Vuosijuhlia juhlitaan akateemisia perinteitä kunnioittaen ja sen järjestelyyn osallistuu suunnaton määrä ihmisiä, jotka ovat valmiit tekemään pyyteetöntä työtä sen eteen että muilla vain olisi mahdollisimman hauskaa. Se saa jälleen muistamaan mikä tekee tästä ainejärjestöstä niin erilaisen ja hienon. Pelonsekaisin ja innostunein tuntein odotankin jo vuosijuhlaviikonloppua. Mitähän kaikkea silloin tapahtuukaan ja mitä jäsenistö tälle kertaa keksii? Niitä juttuja voi sitten taas kaiholla muistella läpi kylmän talven. Vaikka suuri juhlavuosi olikin ja menikin viime vuonna, tehdään juhlista yhtä legendaariset ja lämpimät kuin aina ennen!

Tapahtumarikasta syksyä toivottaen,

Tomi J.

Totuus,

koko totuus, eikä mitään muuta kuin totuus

Artturi Kaukoranta

Akateemisessa maailmassa valitsee laaja konsensus ajatukselta, jonka mukaan totuutta ei ole. Asia ilmaistaan useimmiten hienovaraisemmin väittämällä totuutta suhteelliseksi. Tämä ei suinkaan ole ainoa sivistyksen kehtoamme raiskaava virheellinen uskomus, mutta seurauksiltaan se on tuhoisin. Suurin osa opiskelijoista ja tutkijoista nielee tämän ”oivalluksen”, niin kuin monet muutkin tieteellisen hyvältä tuoksuvat teoriat, kyseenalaistamatta, tietämättä perusteluita ja ymmärtämättä seurauksia.

Ei ole olemassa niin varmaa asiaa, jota norsunluutonin näennäisesti syvälliset ajattelijat eivät kykenisi kääntämään pääläelleen. Käsitteilyn jälkeen tutkimuskohteelta on usein viety sen aiemmin tunnettu merkitys, tarkoitus sekä arvo, ja korvattu ne tutkijan kannattamilla merkityksillä, tarkoituksilla ja arvoilla. Määrittämällä totuuden olemattomaksi, tai vähintään täysin saavuttamattomaksi, ovat norsunluutonilaiset kuitenkin lopullisesti tulleet ampuneeksi luodin omaan kalloonsa. Ryhtymättä ajatuksia sumentavaan akateemiseen käsitteidenmäärittelysuopokupalloon, voi perustellusti sanoa, että ilman totuutta ei myöskään ole olemassa tiedettä, ei tietoa, ei todellisuutta, ei tosiasioita, ei valhetta, ei viisautta. Ilman totuutta ei ole hyvyyttä, ei pahuutta, ei kauneutta, ei rumuutta, ei oikeaa, ei väärää. Kaikki edellä mainituista tarvitsevat

perustakseen totuuden. Totuus on ihmiskunnan sivistyksen tärkein peruspilari.

Ihminen perustaa toimintansa ja ajattelunsa totuuteen, totuus kun pysyvyytensä ja järkähtämättömyytensä vuoksi sattuu olemaan ainoa järkevä lähtökohta. Henkisesti velttoina laumasieluina ihmiset eivät usein viitsi tai osaa ajatella

Totuus on kilpi valtaa vastaan, koska totuuden tietävää ihmistä on yksinkertaisesti mahdotonta manipuloida

itse, ja siksi he ottavat vastaan sen totuuden, joka heille mahdollisimman uskottavasti ja houkuttelevasti tarjotaan. Se, kuka määrää syötettävästä totuudesta, pystyy ohjailemaan ihmisiä kuin lampaita – juuri tästä syystä sanotaan tiedon olevan valtaa. Tältä pohjalta syntyneen paljon tuoreemman, mutta sitäkin järjestyttävämmän, neronleimauksen mukaan totuus on aina riippuvainen vallasta. Ja näin on valta syrjäyttänyt totuuden tieteen alttarilta. Jos ette usko, niin katsokaa ympärillenne! Käsi ylös kuka etsii totuutta. Käsi ylös kuka tutkii valtaa.

Toisaalta totuus on kilpi valtaa vastaan, koska totuuden tietävää ihmistä on yksinkertaisesti mahdotonta manipuloida. Poliittinen indoktrinaatio edellyttää vakuumusten horjuttamista, jotta uudet

arvot saataisiin iskostettua kohteena olevan ihmisen tajuntaan. Mikäli vakuuttelu, suostuttelu, pilkkaaminen, syytteleminen, uhkailu tai muut perinteiset keinot eivät riitä, murentuu vastarinta viimeistään silloin, kun yhtälöstä poistetaan totuus. Akateeminen apostoli nauraa totuudelle, syyttää valheellisessa tietoisuudessa elämisestä, esittää ajattelun perustuvan tiedostamattomiin ennakkoluuloihin (joista hän itse on tietenkin vapautunut) ja tarjoaa tien uuteen valoon.

Yhdysvalloissa akateemista maailmaa arvostelleen professori Allan Bloomin mielestä totuuden suhteellisuus ei ole teoreettinen oivallus, vaan enemmän moraalinen periaate. Totuuden nimeen vannova nähdään fanaatikkona, joka uhkaa aikamme suuria periaatteita: suvaitsevaisuutta, avoimuutta, ennakkoluulottomuutta, tasa-arvoisuutta. Absolutismissa ei pidetä vaarana erehtymistä, vaan suvaitsemattomuus. Bloomin mukaan historia ja yhteiskuntatieteet opettavat maailman olleen menneisyydessä hullu, koska ihmiset uskoivat olevansa oikeassa. Oikeassa olemisen pakkomielle johti sotiin, vainoihin, sortoon, rasismiin ja epätasa-arvoon. Viisaampaa siis on olla ajattelematta olevansa oikeassa lainkaan.

Totuuden vastustajat syyttävät totuuden puolustajia sen unohtamisesta, että ihminen saattaa olla väärässä. Tämä itsestäänselvyys tuskin on keneltäkään unohtunut, eikä se missään tapauksessa to-

tuuden olemassaoloa hetkauta. Niin, joskus luultiin maapallon olevan litteä, vaan eipä luulla enää. Jos maapallon litteyden uudelle tulemiselle täytyy silti pitää ovet avoinna, täytynee samaan konkurssiin pitää varalla teoriaa maata kiertävästä auringosta, ja ihan kaikkia muitakin "vääriksi" todistettuja uskomuksia. Kriittisyys on itsenäisen ajattelun perusedellytyksiä, mutta äärimmillen vietyinä se muuttuu absurdiksi. Älykäs ihminen tunnistaa milloin tietää jonkin asian varmasti, ja milloin käsitys perustuu enemmän luuloon kuin tietoon.

Totuuden suhteellistaminen historia-tieteessä on aivan oma lukunsa. Epätasällisenä ihmistie-

teenä historia on helppoa riistaa teoreetikoille. Tilanne on äitynyt siihen pisteeseen, ettei enää ole perustetta uskoa meistä itsestämme riippumattoman menneisyyden ikinä olleen olemassa, eikä historiaa ja fiktiota enää voi erottaa toisistaan. Totuuden inflaation myötä kiinnostus historian faktoihin on lopahtanut. Perinteisen ajattelutavan on korvannut metodeita ylistävä tutkimussuuntaus, joka korostaa tieteellisen tiedon olevan historiallisesta ja yhteiskunnallisesta tilanteesta riippuvaa, koodikielistä ja vallitsevia yhteiskunnallisia/yhteisöllisiä/sosiaalisia ennakkoluuloja tukevaa. Kunin-gasajattelijoiden mukaan olemme vangittuja oman kieleemme ja kulttuurimme systeemeihin, jotka

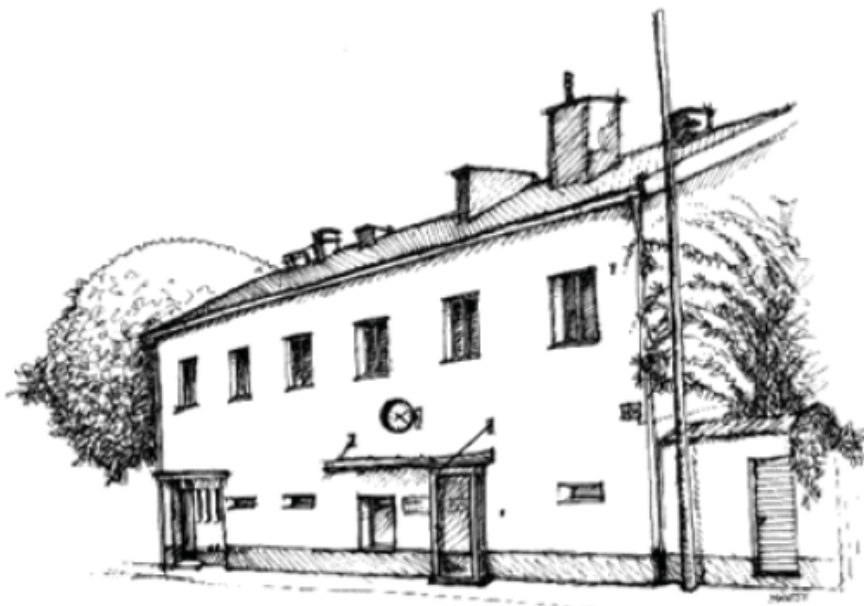
eivät viittaa ajattelumme ulkopuoliseen maailmaan, vaan sisäiseen itseensä, ja niin edelleen. Historia, sellaisena kuin olemme sen oppineet tuntemaan, on tullut tiensä päähän. Historian mukana menee viemäristä alas ihmiskunnan henkinen perintö, mutta mitäpä sitä vollottamaan, kun ei ole sitä totuuttakaan.

Totuus on olemassa. Totuuden saavuttaminen voi joskus olla vaikeaa tai kenties mahdotonta, mutta sen saavuttaminen on myös täysin mahdollista – suurissakin kysymyksissä.

Kirjoittaja on poliittisen historian laitoksen assistentti

Turun yliopiston kirjakauppa

<http://kirjakauppa.utu.fi>

Rookatan kirjakauppa Kerttulinkarun kello alla!
(Kalevi Wiik)

Idän Isoveli ja suomalainen sensuuri

Sampo K. Saarinen

Suomessa muistellaan usein naureskelemaan sävyyn Neuvostoliitossa vallinnutta totalitaarista yhteiskuntaa ja raudankovaa sensuuria, jota kukaan ei päässyt pakoon. Samainen sosialististen tasavaltojen liitto kuitenkin levitti isovelimäisen varjonsa myös raajarikon Suomi-neidon ylle tavalla, joka ei jäänyt huomaamatta amputaatiostaan toipuvalta kansakunnalta. Myrskyn välttämiseksi turvauduttiin meilläkin sensuuriin ja itsesensuuriin. Tarkastelkaamme erästä tapausta tarkemmin.

George Orwell, entinen Espanjan sisällissodan vapaaehtoinen, silloinen ihanteisiinsa pettynyt kirjailija julkaisi Englannissa toisen maailmansodan jälkeen kaksi kirjaa, *Eläinten Vallankumous* (1945) ja *Vuonna 1984* (1949). Romaanit nousivat ajankohtaisuutensa ja totalitarismin vastaisuutensa vuoksi nopeasti maailmanmaineeseen ja kylmän sodan polttopisteeseen. Samaan aikaan Suomessa oli jo kylvetty suomettumisen siemen maahan.

Kun Orwellin kehitelemä pistävä eläinsadun muotoon puettu satiiri Venäjän vallankumouksesta ilmestyi Englannissa, elettiin Suomessa vielä sotavuosina alkaneen ennakkosensuurin aikaa. Neuvostovas-

tainen kirjallisuus oli pannassa, joten Eläinten vallankumouksen suomentaminen ei ollut realistista (realistista se oli vasta vuonna 1967). Ennakkosensuuri lopetettiin virallisesti lokakuussa 1947. Sitä korvaamaan säädettiin rikoslakiin huhtikuussa 1948 kuitenkin ns. uhkapykälä, jonka mukaan toimittajille voitiin presidentin käskystä langettaa jopa kahden vuoden vankeustuomio ulkovaltoja herjaavasta kirjoittelusta.

Myöskin selvästi neuvostovastaisessa, mutta monitulkintaisemmassa Orwellin teoksessa *Vuonna 1984* mitään ei sanota suoraan, vaan tulkinta jää lukijalle. Tämä lienee helpottanut teoksen suhteellisen nopeaa ilmestymistä Suomessa, WSOY julkaisi kirjan vuonna 1950. Ennen julkaisemista käytiin kuitenkin kulissien takana vasta kylmän sodan jälkeen esiin noussut debatti, joka johti kirjan sensurointiin. Vaaran vuodet, kiellettyjen kirjojen aika, Paasikiven varoitukset ja ns. uhkapykälä mielessään kääntäjä Oiva Talvitie suositteli erään ”ulkopoliittisesti hieman arveluttavan” kohdan sensurointia kustantajalle. Tarkasti ei tiedetä, kuka teki WSOY:ssä lopullisen päätöksen kirjan osittaisesta sensuroinnista. Seuraavien 49 vuoden aikana suomalaiset lukijat kuitenkin muodostivat tulkintansa kirjasta, josta puuttui seuraava kohta:

”Myöhemmin, 1900-luvulla, tulivat

niin sanotut totalitaariset järjestelmät, Saksan natsit ja Venäjän kommunistit. Venäläiset vainosivat kerettiläisyyttä julmemmin kuin inkvisitio aikoinaan. He kuvittelivat myös oppineensa menneisyyden virheistä; ainakin he tiesivät, että marttyyreitä ei pidä luoda. Ennen kuin he asettivat uhrinsa julkisesti tuomiolle, he pyrkivät harkitusti tuhoamaan heidän ihmisarvonsa. He näännyttivät heitä kiduttamalla ja eristämällä kunnes he olivat enää halveksuttavia, kyristeleviä surkimuksia jotka tunnustivat sen mitä heidän suuhunsa pantiin, solvasivat itseään, syyttelivät toisiaan, etsivät toistensa selän takana suoja ja inisivät armoa. Ja kuitenkin sama kaava toistui taas muutaman vuoden päästä. Kuolleista oli tullut marttyyreitä ja heidänalennustilansa unohdettiin. Miksi jälleen kerran? Ensisijassa siksi, että heidän tunnustuksensa olivat selvästi kiristyksen tuotetta ja valetta.”

Neuvostoliitossa Orwellin kirjat julkaistiin jo 1980-luvulla. Suomessa sensuroimaton versio romaanista *Vuonna 1984* ilmestyi ja totuus paljastui vasta 1999. Vasta Isonveljen kuoltua uskallettiin suoraan todeta, ettei keisarilla ollutkaan vaatteita. Mieltikääpä sitä.

Kirjoittaja on tutkinut Orwellia jo usean vuoden ajan.

”Älkää lamaantuko!”

Totuus on usein toisenlainen. Helmikuuisena maanantaina kymmenisen vuotta sitten aloin pöytästä Jussilaa, Hentilää, Nevakiveä ja Janssonia. Käsitykseni yliopisto-opiskelusta perustui lähinnä trendilehden harhakuviin jakkupukuisista tai kravattikaulaisista lohikäärmeennahkasalkkua kanniskelevistä älyköistä, jotka olivat minua fiksumpia ja kauniimpia. Ensimmäisen opiskelupäivän aamuna pohdin vielä vakavasti, oliko lainkaan sopivaa astella tiedon portaita poolopaidassa ja väri-farkuissa.

Totuus oli toisenlainen. Muilla tutorlapsilla oli yllään sekalaista kesä- tai syysvaatetta, ja tutoreilla paskaiset liköoreiltä lemuavat haalarit. Ohitsemme kulkenut P-klubin puheenjohtaja iski iloisesti silmää farkuissaan ja mahan kohdalta reikiintyneessä t-paidassaan. Huokaisin helpotuksesta huomattessani, että professori Soikkasellakin oli puvuntakin alla t-paita. Olin erheellisesti kuvitellut, että tiedemiehillä olisi vähintään pukupakko.

Arkinen opiskelu luentoineen ja tentteineen vastasi ennakkokuvitelmiäni, mutta totuus opiskelijan vapaa-ajasta oli toisenlainen. Elätelin harhaisia utopioita yhteiskunnallisista debatteista hämyisten viinibaarien takapöydissä. Niinpä humalaisten tyttöjen johtamat

lauluillamat (jollaisiksi kuvailin sitsejä muualla opiskeleville ystäväilleni) ja Delta-jengin Suomen versiota muistuttavat kastajaiset olivat shokki. Hyvin mieluisa shokki. Pitkiä yhteiskunnallisia debatteja käytiin vesisateessa röökipaikalla El Tiempoa tempoen, eikä edes Walpoon painokelvottomilta elämyksiltä vältytty.

Opiskelun loppuvaiheessa alkoi muodostua kuvitelmia valmistumisen jälkeisestä elämästä. Ne rakentuivat oppiaineiden viralliselle bimbabullalle, jossa julki-

nen ja yksityinen sektori kävivät veristä kamppailua vastavalmistuneista valtiotieteilijöistä. Aivolohkoissa välähtelivät takaumat kultavisaisesta 80-luvusta, jolloin akateemisilla oli täystyöllisyys. Totuus oli pikkuisen toisenlainen. Yksityinen sektori tarjosi töitä lievästi sanottuna kitsaasti, eikä professorien lupaamaa eläkepommia jysähdyistä kuulunut julkisellakaan puolella. Pettymys syveni samassa tahdissa kuin gradun painopäivä läheni. Iltaisin tuudittauduin uneen hyräilemällä Lapinlahden Lintujen kappaletta Vihtaasi on kustu.

Onneksi tämäkin totuus oli toisenlainen, sillä työelämä imaisi ankean alun jälkeen nopeasti mukaansa. Vakuutan, että jokainen saa koulutustaan vastaavaa työtä ennemmin tai myöhemmin, kuka suhteilla, kuka sisukkuudella, kuka silkalla säkällä. Valitettavasti viisaita, oikeita tai toimivia neuvoja on vaikea antaa, sillä sellaisia ei ole.

Ajoittaiseen toivottomuuteen sen sijaan tepsii intin taisteluharjoituksissa usein kajahtellut ohje. Se on niin totta, että laitoin sen oikein tuonne ylös otsikoksi.

Kirjoittaja on VTM, vt. päätoimittaja ja P-klubin hallituksen jäsen vuosilta 1999 ja 2000.

Vaihtopenkki Etelä-Koreassa

Aasia on pop. Kiinan Kansantasavallasta on tulossa maailman johtava talousalue, Japani sinnittelee ongelmistaan huolimatta yhtenä maailman vetovoimaisimmista kulttuureista ja maailman toiseksi väkirikkain maa Intia on vahvan keskiluokkansa turvin huomaamatta nousemassa Kiinan vanavedessä maailman toiseksi suurimmaksi talousalueeksi. Kaiken mediaseksikkyyden keskellä on ydinaseilla uhittelevan sisarkansansa kanssa taiteileva Korean Tasavalta ja Suwonin kaupungin harmaa betonierämaa yliopistoineen, jonne pääsee näppärästi eri vaihto-ohjelmien kautta.

Vaihtoyliopistomme on Ajou University. Ajou sijaitsee fyysisesti Suwonin kaupungin laidalla. Suwon puolestaan on metrolla vajaan tunnin matkan päässä Soulin keskustasta, josta on Pohjois-Korean rajalle viitisenkymmentä kilometriä. Eli maantieteellisesti ajateltuna asia olisi turkulaiselle sama, jos Raumalla leikkisi hermoheikko diktaattori ydinaseiden kanssa. Poliitiikka on korealaiselle huomattavasti vakavampi ja jokapäiväisempi asia kuin suomalaiselle, ja baarikeskusteluissa saa olla tarkkana aihevalintojen kanssa. Pohjois-Korean tai Japanin esilletuominen saattaa joko tuoda särmää ja säpinää keskusteluun tai ehkäpä todennäköisemmin

korvata iloisen juttelun jäätävällä katseella. Ihanteellista maaperää siis kansallisista kipupisteistä ja historian poliittisuudesta kiinnostuneelle poliittisen historian opiskelijalle!

Tilastojen valossa Ajou on Etelä-Korean viidenneksitoista paras yliopisto reilun kahdensadan opinahjon joukossa. Indikaattorit lienevät

Tasa-arvoisia ihmisiä ei yksinkertaisesti ole olemassa, olet joko vanhempi ja arvokkaampi tai nuorempi ja vähäpätöisempi.

samanlaisia kuin kansainvälisissä vertailuissa. Ajou on kärsinyt pienestä lamakaudesta mutta viralliset tahot ovat vakuuttuneita siitä, että yliopisto nostaa sijoitustaan tulevina vuosina takaisin kymmenen parhaan joukkoon, jossa se on aikaisemmin ollut. Tästä on kuulemma kiittäminen Ajoun yhä kiihtyvää kansainvälistymistä kovan luokan vierailevine professoreineen. Mahdollisuuden tähän, kuten lukuisiin muihinkin Korean sisäisiin kehityssuunnitelmiin, antaa käytännössä Suwonin ylpeys Samsung.

Puheet tulevaisuudesta yliopistolla ovat kovat, mutta opetuksen laatu tänä päivänä vaihtelee

rajusti. Merkittävä tekijä englanninkielisen opetuksen laadussa on luonnollisesti opettajan kielitaito, joka valitettavasti kaikilla ei ole lainkaan yliopisto-tason kurssien pitämisen vaatimalla tasolla. Itse käymme ainoastaan paikallisen maisteriohjelman tarjoamia kursseja, jotka ovat itse asiassa melko työläitä ja pitkälti kontaktiopetukseen ja keskusteluun painottuvia. Yhteen kurssiin sisältyy yleensä luennot keskusteluineen, oheislukemistot, esitelmä, 10-20 sivun kirjallinen tuotos, välikoe sekä lopputentti. Maisteriohjelman kurssien käyminen tuo mukanaan myös stimuloivan opiskeluympäristön, sillä täältä maisterin paperit ulos ottavat opiskelijat ovat poikkeuksetta vähemmän kehittyneiden maiden yliopistoista valmistuneita kandeja, esimerkkeinä Irak, Etiopia, Laos ja Mongolia. Akateeminen elitismi nostaa tässä vähän päätään, sillä suuri osa undergraduate-kursseja käyvistä ulkomaalaisista vaihto-opiskelijoista on eurooppalaisista ammattikorkeakouluista.

Jokapäiväisessä elämässä Etelä-Korea tarjoaa tervetullutta vaihtelua Eurooppaan. McDonald's ja Madonna ovat tietty olleet pitkään tuttuja täälläkin, mutta kungfutselaiset juuret näkyvät edelleen katukuvassa. Ikäero on kaikki kaikessa korealaisille, kun kyse

Käveleviä viinapulloja korealaiseen malliin

on sosiaalisesta kanssakäymisestä. Tasa-arvoisia ihmisiä ei yksinkertaisesti ole olemassa, olet joko vanhempi ja arvokkaampi tai nuorempi ja vähäpätöisempi. Maassa tietysti maan tavalla, mutta suomalaisen egon päälle käy kun keski-ikäiset naiset mitään kysymättä kiilaavat kassajonoissa eteen. Täysin tervejalokaiset viisikymppiset äijät puolestaan mulkoilevat närkästyneinä metrossa jos heitä ei päästetäkään istumaan kahden pysäkkivälin matkalle. Länsimaalaiset saavat kuitenkin paljon anteeksi pelkän ihonvärinsä perusteella, ja korealaiset tulevat mielellään juttelemaan ja kyselemään miksi oikein olemme tänne tulleet. Ilmeisesti he ovat hyvin iloisia siitä, että Korea kiinnostaa ulkomaalaisia eivätkä kaikki mene syvästi vihatuun ja halveksittuun Japaniin.

Korealaiseen arkipäivään kuuluu olennaisena osana jatkuva kilpailu. Lapset altistetaan vertailulle ja kilpailulle jo alakouluikäisinä, eikä epäonnistumisesta seuraa-

van kasvojenmenetyksen taakkaa voi koskaan täysin karistaa. Vanhemmat käyttävät uskomattomia summia lastensa koulutukseen, ja kaikkien yksityisopettajilla käymiensä lisätuntien kanssa lasten koulupäivät saattavat usein venyä kymmeneen-yhteentoista illalla. Maassa on paljon ulkomaalaisia ainoastaan opettamassa korealaisille lapsille englantia; englanninopettajien tuntipalkat liikkuvat 30 euron tuntumassa. Koko lapsuuden ajan jatkunut kilpailu huipentuu taisteluun opiskelupaikoista. Kaikki haluavat parhaaseen yliopistoon, joka on Seoul National University. Sieltä valmistuneiden ei tarvitse huolehtia työpaikoista. Hyvän työpaikan saaminen riippuukin enemmän tutkinnon luovuttaneesta yliopistosta kuin arvosanoista. Opiskelu tietysti maksaa, mutta nykyisten pääsykokeiden ansiosta rikkaiden perheiden lapsilla ei ole etusijaa parhaisiin kouluihin.

Kurssitarjonnaltaan Ajou ei ole historian opiskelijalle välttämättä

se miellyttävän, ellei suorita Itä-Aasia -opintoja tai sitten saa kursseista jotain hyötyä muita sivuaineita ajatellen. Undergraduate -tason kurssit käsittelevät lähinnä jotain johtamista ja muuta business-potaskaa, mutta masteriohjelman kursseista löytyy jo kansainvälisiä suhteita, kansalaisjärjestöjä eri konteksteissa, tutkimusmetodeja, sekä tiettyä Korean kieltä, kulttuuria ja historiaa lukuisissa eri muodoissa. Vanha klisee pitää silti edelleen paikkansa, sillä vaihto-opiskelun aikana tärkeimpiä asioita harvemmin oppii luokkahuoneissa, vaan keskusteluissa erilaisten ihmisten kanssa ja jokapäiväisessä elämässä eri kulttuurissa. Siihen Etelä-Korea ja Ajou tarjoavat erinomaiset mahdollisuudet. Ajankohtaisia asioita riittää jauhetta- vaksi toriparlamentissa.

Tiistaina, päivänä yksi jälkeen ydinkokeen

Antti Halonen
Tiina Heinilä

Haastattelu

Kimmo Rentola

Olli Hakala,
teksti ja kuva

Poliittisen historian laitos sai loppukesästä uuden varajohtajan kun Kimmo Rentola aloitti työssään. Rentola siirtyi Turkuun Helsingin yliopiston poliittisen historian laitoksen tutkijan paikalta. Helsingissä mies on toiminut myös yliassistenttina, joten hän ei pidä työ kuvauksen muutosta liian haastavana.

Opiskelijoille Rentola on tuttu nimi paljon julkisuutta saaneiden kirjojensa ansiosta. "Vallankumouksen aave" palkittiin vuoden 2005 parhaana tiedekirjana, lisäksi väitöskirja "Kenen joukoissa seisot?" ja vuonna 1997 julkaistu "Niin kylmää että polttaa" ovat monelle tuttuja nimikkeitä. Tänä syksynä Rentolan ajatuksia pääsee kuuntelemaan lähinnä "Suomi ja Neuvostoliitto" -luentosarjassa, joka on kerännyt huomattavan yleisön, vaikka kuulukin aineopintoihin.

Alun perin Vaasasta kotoisin oleva Kimmo Rentola siirtyi aikoinaan Helsingin yliopistoon vailla tarkkaa päämäärää. Niinä päivinä yliopistoon pääsi ilman erillisiä pääsykokeita, eikä pääainetakaan tarvinnut valita heti. Ajatuksissa ei myöskään ollut jäädä

yliopiston leipiin pidemmäksi aikaa. Opiskelu suuntautui lopulta poliittiseen historiaan, ja kansantaloustiede sekä tilastotiede saivat jäädä, eikä varmasti ole myöhemmin kaduttanut.

Opinnot etenivät työn sivussa, eikä ylimääräistä aikaa jäänyt. Sivuaineikseen professori Rentola mainitsee mm. klubilaisille tutun valtio-opin, mutta samalla hän korostaa kielten merkitystä myös nykyisille opiskelijoille. 1970-luvun puoliväliin opiskeluvuosina professori Keijo Korhonen vaati opiskelijoilta venäjän kielen hallitsemista ja tätä kautta kohtalo näytteli merkittävää osaa silloisen valtio-tieteen ylioppilaan elämässä. Gradu valmistui vaaran vuosista, mutta venäjän kielen taito ei kuitenkaan aihevalintaa sanellut. Kiinnostus itänaapuriin oli kuitenkin syttynyt ja pitkän kypsyttelyn jälkeen väitöskirja syntyi "kuin itsestään".

Turkuun Rentola kertoo sopeutuneensa hyvin, vaikkei kaupunkiin juuri ole ehtinyt tutustua perheen asuessa pääkaupunkiseudulla. Sopeutumista helpottavat turkulaiset sukulaiset sekä aiemmat yhteydet kaupungin tutkijapiireihin, eikä Rentola tunnusta välittävänsä turkulaisten ja helsinkiläisten välisestä väännöstä. 60-luvun poliittisen historian lai-

toksetkin kulkivat eri polkuja, mutta nykypäivänä yhteiset tutkijakoulut ja muut kontaktit ovat jättäneet kilpailutilanteen historiaan.

Studentteja Kimmo Rentola kehottaa ottamaan kaiken irti opiskelijaelämästä ja on huomannut että nykyiset yliopistonuoret korostavat statustaan haalarein ja vuosijuhlin, toisin kuin aiempi sukupolvi. Opiskelusta ero löytyy luentojen kasvavasta suosioista. Mies itse kertoo kahlanneensa kirjatenttejä läpi, ja siksi onkin tyytyväinen live-opetuksen renessanssiin. Samalla professori valittelee ei-perinteisen historian-opetuksen vähenemistä, mm. Jorma Kalelan jäätyä eläkkeelle. Myös naistutkimusta tarvittaisiin, mutta aiemmin miesvaltainen ala ei ole vielä ehtinyt tuottaa tarpeeksi naistutkijoita. Rentola myöntää että luentokurssit järjestetään laitoksen henkilökunnan tutkimussuuntausten mukaan, samalla kuitenkin korostaen, että ohjausvaiheessa erikoisasioiden tuntemus haetaan opiskelijalle tarvittaessa vaikka laitoksen ulkopuolelta.

Rento ja rauhallinen uusi professori tuntuu sopeutuneen hyvin uuteen työpaikkaansa; kaikki opiskelijat voivat siis nukkua yönsä huoletta, laitos on edelleen erittäin hyvissä käsissä.

Alaston totuus

OPISKELIJAPERFORMANSSISTA

Mikko Koskinen, teksti
Anna Syrjänen, kuvat

Perjantaiamuna 25.8.2006
klo 10.45 Suomen ylioppilaskuntien liitto järjesti yhdessä pääkaupunkiseudun ylioppilaskuntien kanssa performansityyppisen mielenilmauksen Senaatintorilla. Tapahtuma oli todella onnistunut, sillä noin 30 opiskelijan joukko houkutteli paikalle saman suuruisen joukon toimittajia. Vajaan puolen tunnin performanssi uutisoitiin kaikkien kotimaisten tv-kanavien uutisien lisäksi suurimmissa sanomalehdissä. Oma mielipiteeni on, että performanssilla ja sen saavuttamalla julkisuudella oli suuri vaikutus siinä, että seuraavana viikonloppuna Keskustan ja SDP:n eduskuntaryhmien puheenjohtajat Timo Kalli ja Jouni Backman sekä edellä mainittujen puolueiden puheenjohtajat Matti

Vanhanen ja Eero Heinäluoma lupasivat opiskelijan ateriatukeen korotuksen. Performanssi olisi kuitenkin voinut jäädä tekemättä, sillä vielä vuorokautta aiemmin suunnittelutyötä ei oltu vielä edes aloitettu. Edellinen torstaipäivä oli todella kiireinen ja aika tuntui loppuvan kesken. Onnistuneen performanssin tiellä oli monta estettä. Seuraavassa tarinassa paljastuu alaston totuus opiskelijaperformanssin suunnittelun takaa.

SYL:n puheenjohtaja Ilkka Wennberg sanoi budjettiesitystä "räkäiseksi nauruksi" opiskelijoille

Totinen joukko SYL:n hallituksen jäseniä istuu toimistolla alkuiltasta. Koko päivä oli ollut sekava ja kiireinen. Päivää aiemmin Suomen hallituksen budjettiesitys

oli esitelty medialle. Pääministeri ja valtionvarainministeri melkein taputtelivat toisiaan selkään ja korostivat, että kyseessä on historiallisen hyvä budjetti. Opiskelijan ja opiskelijajärjestöjen näkökulmasta budjetti ei kuitenkaan ollut erikoisen hyvä; pikemminkin päinvastoin. Olimme SYL:ssä pitäneet itsestään selvänä, että edes korkeakouluopiskelijan ateriatuen korotus olisi ollut budjetissa. Koska ateriatukea ei budjetissa ollut, tarkoitti se sitä, että aterian hintojen noustessa vuoden 2007 alussa, opiskelija joutuisi maksamaan ateriastaan 20 senttiä lisää. Budjetissa ei myöskään ollut korotusta opintorahaan tai vapaantulon rajaan, jonka kulttuuriministeri Saarela oli nostanut esiin aiemmin elokuussa. SYL oli lähettänyt medialle tulikivenkatkuisen kommentin, jossa SYL:n puheenjohtaja Ilkka Wennberg sanoi budjettiesitystä "räkäiseksi nauruksi" opiskelijoille. Alkuillasta

tuototoinen joukko toimistolla mietii kuumeisesti, mitä voisimme vielä tehdä, jotta opiskelija-asiat nousisivat mediassa esille. Monien mielestä nyt on todella hyvä paikka vaikuttaa, koska yleisesti budjetti oli otettu positiivisin mielin vastaan ja toimittajat hakemalla hakivat jotain särmää tai erimielisyyttä aiheesta. Päätämme tarjota toimittajille jotain näkyvää ja järjestää pienellä porukalla mielenilmauksen Senaatintorilla seuraavana aamuna, samanaikaisesti kun hallitus luovuttaa presidentille budjettiesityksen valtioneuvoston linnassa, torin kupeessa.

Kello 11.45 samana päivänä kiiruhdan palaverista Pasilasta kohti SYL:n toimistoa. Palaverin takia olen ollut poissa aamukoulusta, kokouksesta jossa on sovittu SYL:n kommentista budjettiin sekä muista toimenpiteistä. Tunnelma toimistolla on kiihtynyt, kaikkien mielestä jotain pitäisi vielä tehdä ja nopeasti. Lähden syömään opintotuki-asiosta vastaavan hallituksen jäsenen Liisa Selveniuksen kanssa. Lounaalla Liisa kertoo mitä aamukoulussa oli keskusteltu ja alamme ideoimaan, millaisen mielenilmauksen Senaatintorilla järjestämme. Lounaan päätteeksi idea on syntynyt: järjestämme performanssin, jossa esiintyy opiskelijoiden lisäksi hallituksen pääministeri ja valtionvarainministeri. Palaamme lounaalta ja kerromme ideamme muille. Muut eivät vielä lämpene idealle. Suunnittelu täytyy päättää, sillä kello 14-16 välisenä aikana olemme SAK:ssa Lauri Ihalaisen vieraana.

Kello 17.12 yritämme vieläkin muokata performanssin perusideaa. Ilkan mielestä meidän ei pitäisi henkilöidä hallituksen toimiluita vain muutama ministeriin, vaan

keksiä jotain neutraalimpaa. Itse alan kallistumaan samalle linjalle ja syyksi kerron, etten uskaltaisi laittaa Vanhasen tai Heinäluoman naamaria päähäni ja mennä torille käyskentelemään. Kello käy ja kaikkien päät kumisevat tyhjiyttään. Saamattomuus alkaa harmittaa kaikkia ja keskustelu muuttuu ajoittain huutamiseksi, ajoittain täydelliseksi hiljaisuudeksi. Joku ehdottaa, että teemme vaate-aulakosta Suomen hallituksen

siten, että liimaamme ministereiden päiden kuvia naulakkoon. Itse ehdotan hallitussampoja, joka jakelee tyhjiä lupauksia. Päätämme jatkaa suunnittelua. Tapahtuman muut osa-alueet alkavat olla valmiina. Teemme kaksi banderollia ja kymmenkunta iskulausetta, joita paikalle saapuvat opiskelijat huutavat. Performanssin perusidea kuitenkin puuttuu vielä. Liisa asettaa 15 minuutin aikarajan. Jos sen puitteissa ei synny ideaa, koko per-

formanssi jää pitämättä. Kukaan ei suostu lähtemään huoneesta ensimmäisenä, vaikka aika alkaa jo loppumaan. Lopulta Liisalla keksii, että puenne jollekin silinterihatun, jossa lukee Suomen hallitus. Varapuheenjohtajamme Kirsi Marttinen keksii, että päällyään "hallituksella" voisi olla muokattu Nouse jo! -paita, jossa sormet osoittaisivatkin alaspäin ja alla lukisi EVVK. Kaikki innostuvat ideoista ja vähän ennen kuusi aloitamme toteutuksen.

Kello 18.25 minä ja Ilkka olemme Stockmannin lakanaosastolla ostamassa banderollikangasta. Ylimääräistä jännitystä on ilmassa ja olo on kuin ketulla kanalassa. Sopiva lakanakangas löytyy ja otamme sen vaikka se maksakin ihan tolkutoman paljon. Ilkan maksaessa huomaan muiden asiakkaiden katseista, että emme oikein sovi paikan ilmapiiriin. Kaksi pönäkkää nuorta miestä, jotka eivät ole koskaan ennen asioineet osastolla sekä kaksi kolmen metrin pätkää valkoista lakanakangasta. Päätän kuitenkin unohtaa mahdolliset mielikuvat muiden päissä ja jatkamme matkaa vielä Stockmannin askarteluosastolle. Tällä välin toimistolla muut ovat soittaneet pääkaupunkiseudun ylioppilaskuntien puheenjohtajille ja kysyneet vapaaehtoisia osallistujia performanssiin. Ainakin HYY:stä ja TKY:ltä on tulossa väkeä. Liisa kirjoittaa tiedotetta medialle, hallituksen jäsen Eeva Heinonen keksii muiden avustuksella sopivia banderollitekstejä ja joukkohuutoja. Joudumme hylkäämään korrektiussyistä banderollitekstin "Pari pierua opiskelijan suuntaan", vaikka se osuva onkin.

Kello 21.30 banderollien teko on täydessä vauhdissa. Urakka on

kuitenkin yllättävän suuri, onneksi Eeva kiikuttaa jääkaapista kylmää olutta maalareille. Uusia ongelmia tulee eteen. Kenelläkään paikalla olijoista ei ole tunnuksia SYL:n toimittajalistalle, joten tiedotteen lähettäminen uhkaa venyä seuraavaan aamuun. Muutaman tunnin varoitusajalla median edustajia ei kuitenkaan välttämättä saada paikalle. Soitamme tiedotussihteerille, mutta hän ei pääse enää samana iltana tietokoneelle. ATK-tukemme Pertun tavoitamme Ruotsin laivalta. Perttu yrittää päästä laivalla nettiin, muttei onnistu. Lopulta Perttu lähettää meille salasanan, jolla pääsee toimittajalistalle. Puoli yhdentoista

aikaan tiedotteet on lähetetty, banderollit maalattu ja huomisen suunnitelmat mietitty. Lähdemme jännittynein mielin kotia kohti.

Seuraavana aamuna alamme uskomaan, että performanssi voisi saada julkisuutta. Liisan ja Ilkan puhelimet soivat koko ajan. Hieman huolestuttaa se, että STT on uutisoinut tapahtuman mielenosoitukseksi. STT:n toimittaja soittaa Liisalle ja kysyy, kuinka monta tuhatta opiskelijaa odotetaan paikalle. Toimittaja kuulostaa hieman pettyneeltä kun kuulee, että paikalle saapuu vain muutamia kymmeniä opiskelijoita, mutta lupaa tulla katselemaan esitystä.

Hieman myöhemmin Liisalle soittaa myös keski-ikäinen kansalainen Espoosta. Hän on kuullut radiosta "mielenosoituksesta" ja haluaa tietää tarkan kellonajan, koska haluaa tulla Senaatintorille katselemaan. Kello 10.20 SYL:n toimistolle kerääntyneet "performanssitaiteilijat" tekevät lähtöä. HYY:n järjestösihteerit jakaa kaikille "Up yours! -kylttejä, jossa tutua Nouse jo! -logoa on hieman retusoitu. Laitan silinterihatun päähäni ja viimeistelen mielessäni huudahdukset, joita aion Suomen hallituksena esittää.

Kirjoittaja on Suomen ylioppilaskuntien liiton hallituksen jäsen

Tietoa SYL:stä

- Jäsenjärjestöinä kaikki Suomen yliopistojen ylioppilaskunnat sekä Snellman korkeakoulun ylioppilaskunta. Yhteensä 21 jäsenjärjestöä, joiden kautta SYL edustaa yli 140 000 yliopisto-opiskelijaa
- Korkein päättävä elin vuosittain kokoontuva liittokokous, jossa TYYllä on 14 ääntä yhteensä noin 150 äänestä
- Liittokokous valitsee 7-jäsenisen hallituksen johtamaan liiton käytännön toimintaa liittokokousten välillä
- SYL:n keskustoimistolla on 7 määräaikaista sihteeriä, 2 toimistonhoitajaa sekä puolipäiväinen kehitysyhteistyökoordinaattori
- SYL:n nykyinen toimisto sijaitsee Helsingin keskustassa osoitteessa: Kalevankatu 3 a 46. Vuoden 2007 alussa SYL muuttaa Kamppiin Lapinrinteen yhdessä Suomen Ammattikorkeakouluopiskelijajyhdistysten Liitto - SAMOK ry:n ja Opiskelijoiden liikuntaliiton OLL ry:n kanssa
- perustettiin vuonna 1921, perustajina Suomen yliopiston ylioppilaskunta (myöhemmin Helsingin yliopiston ylioppilaskunta) ja Åbo Akademis Studentkår
- Turun yliopiston ylioppilaskunta liittyi vuonna 1927 SYL:n jäseneksi
- Tunnettuja SYL:laisia: Jorma Ollila (puheenjohtaja 1973-1974), Tarja Halonen (järjestösihteerit 1969, sosiaalisihteerit 1970), Sari Sarkomaa (hallituksen jäsen 1993), Rosa Meriläinen (hallituksen jäsen 1998)
- www.syl.helsinki.fi

Erikokoisia juhlahuoneistoja
 Ei erillistä tilavuokraa
 Erinomainen ruoka
 Perhejuhlat, kokoukset, yritysjuhlat,
 karonkat, sauna

**Herkullista ja edullista iltapalaa sitseihin ja muihin opiskelijatilaisuuksiin.
 Ruokalistamme löytyvät kotisivuiltamme.**

Puh. 2511122, 0400-487167
 turun.upseerikerho@kolumbus.fi
 www.turunupseerikerho.fi

TURUN UPSEERIKERHO r.y.
 tilausravintola

Kaivokatu 12
 20520 Turku

Hämeenkatu
 Uudenmaankatu
 Itäinen Pitkäkatu

Kaivokatu
 TYKS Kupittaa
 Data
 City

Elävät kivet ja Ykseys

Sampo K. Saarinen

On niin kovin vaikea olla terve. Ihmisillä ei ole enää rajoja. Mutta onneksi Jeesus auttaa. Tällaisia ajatuksia esitti eräänä päivänä eräs tuntematon naisopiskelija ravintola Tottisalmissa. Tästä riemastuneena päätin itsekkin etsiä lopullista totuutta ja tarkastella vaihtoehtoisia suomalaisia uskonnollisiksi luokiteltuja yhteisöjä, joihin voisi liittyä. Alla joitain potentiaalisimpia vaihtoehtoja. Walpon toimitus toivoo, ettei teksti loukkaa kenenkään maailmankatsojasta.

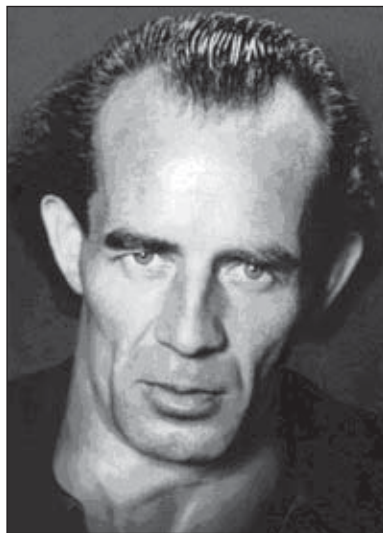
Bruno Gröningin ystäväpiiri: Porissa vaikuttava yhteisö pyrkii jatkamaan Gröningin työtä.

Bruno Gröning (1909-1959) oli saksalainen parantaja. Hänen mukaansa jokainen ihminen voi saada jälleen uutta energiaa. Usko hyvään on edellytys tähän yhtä lailla kuin tahto tulla terveeksi. Perusajatuksena on usko jumalalliseen energiaan, joka mahdollistaa ihmisen kokonaisvaltaisen parantumisen. Ystäväpiirissä ei diagnosoida, anneta terapiota, tutkita eikä hoideta. Lääkkeiden ottamista tai lääkärissä käyntiä ei kielletä, mutta ei suositellakaan.

Dave Oshana: Aloitti oman toimintansa koettuaan henkisyteensä liittyvän peruuttamattoman muutoksen vuonna 2000. Helsingissäkin annettavan

opetuksen perustana on Enlightenment Transmission-kokemus ja sen saavuttaminen. Tämä on Oshanan mukaan aina läsnä olevan, henkeä salpaavan todellisuuden valaistunut kokemus, joka ei kuitenkaan tarvitse rituaalia tai tekniikkaa välittyäkseen. Sen sijaan Transmission voi tapahtua samanaikaisesti sanojen, tekojen ja havaintojen kanssa.

Ykseys ry: Vuoden 1965 paikkeilla amerikkalainen psykologi Helen Schucman (1909-1981) alkoi saada kanavoituja viestejä jotka hän tulkitse Jeesukselta saaduiksi. Schucmanin kokema sisäinen ääni nimesi viestinsä "Ihmeiden

Bruno

Oppikurssiksi". Ihmeiden Oppikurssi ilmestyi suomeksi vuoden 2002 lopulla. Eri puolilla maata vaikuttavan yhteisön toiminta liittyy Ihmeiden Oppikurssiin ja kurs-

sin ympärille syntyneisiin opintopiireihin.

Ihmisyden tunnustajat: Martta Horjanderin vuonna 1980 perustama itsenäinen, rekisteröimätön yhteenliittymä. Sen tarkoitus on toteuttaa Pekka Ervastian teosofisia ihanteita ja tehdä niitä tunnetuksi. Ihmisyden tunnustajilla on kolme asuinyhteisöä: Väinölä, Toukola ja Sampola.

Kaariporttiystävät: Toimii kalifornialaisen Gate of Heaven Chapel -kirkon jäsenten yhteisönä Suomessa, esimerkiksi Tampereella. Gate of Heaven Chapelin perustivat suomalaiset meediat Aulikki ja Seppo Plaami vuonna 1996. Aulikki Plaami on tunnettu syvätranssimedio, joka aloitti julkisen toimintansa vuonna 1984. Kaariporttiystävien tarkoitus on tehdä parannustyötä, edistää henkisen tietoisuuden ja avautumisen kasvua sekä poistaa kuolemanpelkoa välittämällä tietoa henkimaailmassa elävien omaisten, auttajien ja henkioppaiden olemassaolosta.

Setin Temppele: Michael Aquino perusti vuonna 1975 Yhdysvalloissa. Setin Temppele on vasemman käden polun suuntaus, joka korostaa yksilön korkeamman tietoisuuden löytämistä. Setin Temppele ei määrittele itseään satanistiseksi järjestöksi, vaan vasemman käden polun organisaatioksi. Vasemman käden po-

lun universaaleihin päämääriin kuuluu järjestön mukaan pyrki-
mys vahvistaa ja kehittää yksilön
maailmankaikkeudesta erillistä
tietoisuutta ja autonomista ole-
massaoloa. Järjestö on saa-
nut vaikutteita länsimaisesta
esoteeris-okkulttisesta traditiosta.
Suomessa toimii Pylon Lapponia.

**Itsenäinen ja Riippumaton
Suomen Vanha Druid-Veljeskun-
ta ry:** Veljeskunta edustaa modernia
Henry Hurlen Englannissa vuonna
1781 alkuunsaamaa Ancient Order
of Druids-suuntausta. Veljeskun-

nan tavoitteena on kerätä yhe-
teen miehiä ja opastaa järjestön
jäseniä eettiseen elämäntapaan
ja veljeyteen riippumatta jäsenten
uskonnollisesta tai poliittisesta
vakaumuksesta.

Loosien toiminta on itsenäistä,
vaikka loosit kuuluvat oman pii-
rinsä suurloosin alaisuuteen.

Turun Henôtês-järjestö: Henôtês-
seurakunnat ja -järjestöt pyrkivät
auttamaan ihmisiä löytämään
Raamatun mukaisen uskon
Jeesukseen Kristukseen, ja
ne hyväksyvät vain vuoden

1933/1938 tai sitä vanhemman
raamatunkäännöksen. Seurakun-
nan jäseneksi hyväksytään vain
uudestisyntyneet ja seurakunnan
kasteella käyneet henkilöt, jotka
eivät kuulu mihinkään muuhun
seurakuntaan.

Lähelle kärkeä pääsivät myös
Elävät kivet, Elämä ja Valo ry, Fo-
colare, sekä Lehto - Suomen Luon-
nonuskontojen yhdistys ry.

*Kirjoittaja vieraillee usein Internet-
sivustolla www.uskonnot.fi/yhteisot/*

N:nnen vuoden klubilainen tarkkailee tällä palstalla yliopiston elämää

Ei nouse enää.

"Kansainvälisessä vertailussa
opintotukemme on erinomaisella
tasolla." Hah! Kansainvälisessä
vertailussa aika moni asia tässä
maassa on erinomaisella tasolla.
Esimerkiksi lapsisotilaiden määrä
ja juomaveden laatu. Poikkeuksel-
lisesti joudun kerrankin yhtymään
ylioppilasliikkeen muuten niin
torspoin mieliteisiin. Onneksi
voimme lohduttautua seesteisellä
asemallamme kärjellään seisovan
väestöpyramidin alaosassa. Kun
nykyinen hallitus lopulta rahisut-
telee menemään täyteen ahdet-
tujen vanhaintarhojen lavereilla,
voi tuolloinen pääministeri, klu-
bin oma tyttö Sauvola kohauttaa
olkapäitään ja näyttää tilastoja
Mongolian vanhustenhoidosta.
"Haistakaa vittu. Kansainvälisessä
vertailussa teillä menee ihan saa-
tanahan hyvin. Heippa!"

Tulevaisuus sikseen. Valitet-
tavasti joudumme elämään nyky-
hetkessä, eikä se ole järin ruu-
suinen. Kun lopulta saan Kelalta
epäävän päätöksen lisätuki-
kuukausihakemukseeni (vetoan
pahaan oloon ja kuvotukseen),
MINÄ voin iskeä laput kortistoon,
alkaa nostaa toimeentulotukea
ja muuttaa Ibizalle. Suurimmalla
osalla lukijakunnastani on siinä
vaiheessa vielä niin monta vuotta
tätä helvettiä jäljellä, ettei kateek-
si käy. Kiittäkää onneanne, ettette
vaikuta pääkaupungissamme,
sillä muuten teidän pitäisi uhrata
nykyiset vähätkin levon hetket toi-
meentulon alttarilla.

Ei silti ole syytä langeta apeuteen.
Sen sijaan, että marssimme äänek-
käästi Aurajoen rantoja pitkin ja
heilutteleme kaksimetrisiä si-

nisiä styroksikäsiä päidemme yllä,
meidän tulee nähdä järjestelmän
luontaiset vääryydet ja turhan
protestoinnin sijasta käyttää nii-
tä häikäilemättömästi hyväksi.
Väestöpyramidi pelastaa jälleen!
Jopa provinsiaalisesta, vararikosta
kulttuuripääkaupungistamme Tu-
rusta löytyy nimittäin erinomainen
valikoimia jatkuvasta puutteesta
kärsiviä keski-ikäisiä miehiä ja nai-
sia. Nyhdetään heiltä rahat pois.

Siispä, arvon lukijat, moraalit
ja turha häveliäisyys pöytälaa-
tikkoon, sukkahousut ja piik-
kikorkosaapikkaat töppösiin ja
Verkatehtaankadulle. Tämä me
osataan, ja hyvin. Klubin tyttö- ja
poikakalenterit olivat erinomainen
alku. Pistetään nuori lihamme kan-
nattamaan; sedät ja tädit saavat
kustantaa tämän putkitutkinnon!

n.

Turun etsi

Ida Sinisalo, teksti
Olli Hakala, kuvat

Klubilaisille järjestettiin mahdollisuus tutustua kotikaupunkinsa nähtävyyksiin teemalla "Turku tutuksi". Tarkoituksena oli antaa tuoreille turkulaisille hellä potku takapuoleen, jotta he innostuisivat kaupungin monipuolisesta kulttuuriannista tulevaisuudessa. Samalla vanhat turkulaisetkin saattoivat yhtyä seuraan ylevään ja tulla kuuntelemaan ja kummas-telemaan Turun tuomiokirkkoa, taidemuseota ja Turun linnaa. Osallistujamäärät kieppuivat 10 hujakoilla jokaisessa tapahtumassa, mikä oli mielestäni hyvä saavutus. Kiitos kaikille kanssani Turun aarteita kiertäneille!

Kohteeksi valittiin tällä kertaa kolme suurta nähtävyyttä, jotka kaikki kuuluvat turkulaisen ja miksei suomalaisenkin "things to see" - listaan. Silti vaikkapa Aboa Vetus & Ars Nova tai Käsi-työläismuseo olisivat myös olleet luontevia valintoja. Turkulaisessa kulttuuriannissa on selkeä historiapainotus. Tässä tapauksessa asiaan vaikuttivat myös allekirjoittaneen omat mielenkiinnon kohteet. Ei-historiallisia kohteita kannattaakin ehdottaa klubin tulevaan curriculumiin, jos sellaisia ei sieltä vielä tarpeeksi löydy.

Suomen rakennushistoriallisesti arvokkain muistomerkki, Turun

tuomiokirkko säväytti koollaan ja historiallaan pientä p-klubilaista. Maanantaina 11.9. toteutetun vierailun opasti allekirjoittanut. Vaikka asioiden esittäminen ei aina sujunutkaan loogisimmassa järjestyksessä, jäin käsitykseen, että kaikki saivat jonkinlaisen mielikuvan kirkon historiasta ja esineistöjen alkuperästä. Ainakin oli hauskaa selvittää kirkon vaiheita ja siihen liittyviä tarinoita. Aiheesta on kattava esittely mm. tuomiokirkon nettisivuilla kiinnostuneille: http://www.turunsrk.fi/portal/turun_tuomiokirkko/suomi/historiaa_lyhyesti/

henkeä mässä

Taidemuseovierailu toteutui keski-
viikkona 20.9. Kiertelimme omaan
tahtiimme kolme näyttelyä, joista
jokainen kävijä löysi suosik-
kinsa. Todettakoon, että
pieneen Turkuunkin
on ripustettu
valtava määrä
nimekkäiden
taiteilijoiden
teoksia, joita
voisi käydä ih-
mettelemässä

toisellakin kertaa. Opiskelijahin-
tainen sisäänpääsy (3,50e) ei
pitäisi ainakaan olla kynnskys-
myksenä. Hauskaahan olisi, jos
saisimme neuvoteltua HOL-kortilla
ilmaisen pääsyn museoon. Pitä-
neepä tutkia asiaa...

Viimeinen kohde valloitettiin per-
jantaina 6.10., kun Jukka Vor-
nanen ansiokkaasti esitteli meille
Turun linnan rakennusvaiheita ja
värikästä historiaa valloituksineen
ja naimakauppoineen. Jännityk-
sen makuakin oli ilmassa, kun
jäimme vielä kiertelemään opas-
tuksen jälkeen esilinnaan – ja
eksyimme! Linnan hienot näyttelyt
vaatisivat oman vierailukertansa,
sillä perusteellisen historiallisen
kierrätyksen jälkeen lounastunti
alkoi siintää monen mielessä
eivätkä komeat kokoelmat saa-
neet ehkä ansaitsemaansa arvos-
tusta. Hauska yksityiskohta olivat
viisuilija Lordin esiintymisasut, jot-
ka bongattiin ”Sankari vai konna”
– näyttelystä.

Kiitos vielä kerran kaikille mu-
kana olleille ja erityiskiitos Jukalle
mahtavasta opastuksesta!

Mitä mieltä olit vierailukohteista ja vie-
railujen toteutuksesta? Risut ja ruusut
ovat tervetulleita!

*Kirjoittaja on Klubin kulttuuri-
vastaava*

”Historiantutkimus on tauti”

sanoo poliittisen historian uusi yliassistentti Vesa Vares

Maija Karjalainen,
teksti ja kuva

Poliittisen historian laitoksen yliassistentin virassa on aloittanut tänä syksynä Vesa Vares. Hän on alun perin lähtöisin Kiskosta ja aloitti -82 opiskelun Turun yliopistossa. Turku oli lähimpänä isona kaupunkina luontevin vaihtoehto opiskelupaikaksi Lounais-Suomen kasvatille.

Valtavat kirja- ja kansiokasat täyttävät Varesen työhuoneen kun menen haastattelemaan häntä. Kirjaröykkiöihin viitaten hän sanoo muuton olevan vielä vähän kesken. Kaiken lisäksi syysflunssa ja juuri loppunut luento uhkaavat viedä mieheltä äänen. Vares aloitti aikoinaan opintonsa samanaikaisesti sekä automaattisen tietojenkäsittelyn että poliittisen historian parissa. Hän huomasi kuitenkin nopeasti, että veri vetää enemmän humanistisiin ja valtiotieteellisiin aineisiin, joten ATK sai jäädä. Opiskelu poliittisen historian laitoksella sopi miehelle, joka on aina käytännössä ajatellut kirjoittamalla. Hän sanoo turhautuvansa ja kyllästyvänsä nopeasti asioihin, joita ei todella koe omaksi ja kiinnostavaksi. Tuloksia syntyy aivan eri tavalla asioissa, joihin on aito intohimo.

Vares tuli yliopistoon nimen-

omaan opiskelemaan. Motivaatio oli kova, suunnitelmissa häämötti yliopistoura ja väitöskirja. Kansakoulunopettajien poikana Varesta kiinnosti myös kasvatustiede, jota hän luki sivuaineena Suomen historian ja valtio-opin lisäksi. Ihmetystä opiskelukavereiden keskuudessa herätti se, miten Vares ”pystyi olla juomatta alkoholia”. Mutta eihän siinä mitään vaikeaa ollut jos ei tehnyt mieli. Eikä tee muuten vieläkään. Vares valmistui maisteriksi -89 kolmen ja puolen vuoden jälkeen, mikä kuulemma silloin ei ollut harvinaista (mutta veikkaan ettei yleistäkään). Väitöskirja valmistui -93. Tutkijana toimittuaan Vares siirtyi Tampereen yliopistoon Suomen historian yliassistentiksi -98 ja hoiti myös professuuria viransijaisena kaksi vuotta.

Porvaripuolueiden tutkiminen alkoi kiinnostaa Varesta jo opiskeluaikoina. Niihin ei oltu aiemmin kiinnitetty paljoa huomiota tutkimuksissa, ja toisaalta -70-80-luvun mediakin toi esiin vain ”kiinnostavampaa” äärioikeistoa. Tällä hetkellä työn alla Varesella on tutkimus saksalaisesta vaikutuksesta Suomessa 1900-luvun alusta vuoteen 1944 puolueiden, lehdistön ja ammattiryhmien näkökulmasta. Tässä vaiheessa alan tuntee itseni tiedollisesti ja älyllisestikin hyvin vajavaiseksi.

Vares kertoo historiantutkimuksen olevan kuin tauti, siitä ei pääse eroon millään. Yliassistentin innostuneisuuden perusteella toivon itsekin sairastuvani joku päivä samantapaiseen tautiin.

Kun kysyn Varesen vapaa-ajasta, hän osoittaa pöydällään olevaa valokuvaa pikkuisesta työstä. Kolmevuotias Vilma Kaarina Suometar ja hänen marras-joulukuussa syntyvä leikkikaverinsa vievät siitä suurimman osan. Hänen pöydältään löytyy myös ahkerasti käytetty Liverpool-muki. Innostus tähän joukkueeseen syntyi jo alle yhdeksänvuotiaana ja on kasvanut tähän päivään mennessä mittavaksi video- ja dvd-kokoelmaksi. Varesen löytää yliopistolta 3-4 päivänä viikossa. Hänen kotinsa on edelleen Tampereella, mutta Turussa palvelee yhä opiskeluaikainen asunto, jonne palaaminen yli 20 vuoden jälkeen oli vähintäänkin erikoinen tunne.

Nyt alkusyksyllä Vares on ehtinyt luennoida ideologioiden, historiantutkimuksen sekä suomalaisen sisäpolitiikan kurssilla, ja neljännessä periodissa on luvassa luentosarja Euroopan poliittisesta järjestelmästä. Toivotan Vareselle Walpon puolesta tsemppiä purkamattomien kirjakasojen kanssa sekä antoisia hetkiä tutkimusten parissa!

Opiskeletko sinä LAADUKKAASSA yliopistossa?

Mira Ojalehto

Miten arvioisit käymiesi luentojen tasoa? Miten voit vakuuttaa tulevat työnantajasi tutkintosi laadukkuudesta? Mistä tiedät, opiskeletko laadukkaassa yliopistossa?

Näihin ja moneen muuhun kysymykseen etsitään vastauksia laatujärjestelmän avulla. Sanaohirviö 'laadunvarmistusjärjestelmä' tarkoittaa tärkeää prosessia, jonka avulla tehdään työtä sinunkin opintojesi ja yliopistosi kehittämiseksi.

Monet viimeaikaiset muutokset yliopistomaailmassa ovat syntyneet Bolognan prosessin vaikutuksesta. Näin putkahti esiin myös tarve tehdä korkeakouluille omat laadunvarmistusjärjestelmät. Tavoitteena on päästä korkeakoulutuksen Euroopan laajuiseen vertailtavuuteen ja vastaamaan kilpailuun, jota myös Turun yliopisto käy globaaleilla korkeakoulumarkkinoilla. Tarvitaan tietoa, jolla voimme osoittaa olevamme hyvä yliopisto – opiskelijoille, tutkijoille ja henkilökunnalle.

Nyt Suomessakin siis kaikki korkeakoulut tekevät omia laatujärjestelmiään, joiden tavoitteena on paitsi edellä mainitut laajemmat tavoitteet, myös arkisen työn ja toiminnan parantaminen. Laatujärjestelmässä konkreettinen lopputuote on laatuksi-kirja. Laatuksi-kirjassa kuvataan yksinkertaisuudessaan laitoksella olemassa olevia toimintatapoja. Kun kirjataan ylös, kuka laitoksella tekee mitäkin ja miten, on helposti havaittavissa puutteita ja

kehittämisen paikkoja ja toisaalta löydettävissä myös hyviä käytäntöjä, joita voidaan levittää muille laitoksille.

Laatutyö ei suinkaan lopu kuvausten kirjoittamiseen tai edes sitä seuraavaan valtakunnallisen Korkeakoulujen arviointineuvoston auditointiin eli arviointivierailuun, vaan sitä seuraa jatkuva itsearviointi. Itse asiassa valmista laatuksi-kirjaa paljon tärkeämpää voi olla laitoksen toiminta- ja työskentelytapojen kriittinen tarkastelu. Suurimman hyödyn laatutyöstä saavuttavat varmasti kunkin laitoksen henkilökunta ja opiskelijat tarttuessaan niihin asioihin, jotka eivät ole kunnossa.

Mitattava, vertailtava ja systemaattisesti hyödynnetty palaute on noussut yhdeksi keskeiseksi asiaksi laatutyössä. Parhailtaan yliopistolla mietitään, miten ja mitä palautetta tulisi kerätä. Esimerkiksi yliopiston vetovoimaa voidaan mitata hakijamäärillä, joita tarkastellaan vuosittain koulutusala-kohtaisesti ja joita voidaan verrata muihin yliopistoihin. Laitostasolla taas voidaan seurata valmistuneille tehdyn kyselyn avulla, mihin vaikkapa poliittisesta historiasta valmistutaan ja miten valmistuneet kokevat omat valmiutensa työelämässä.

Yksi olennainen palautteen antaja on opiskelija. Useimmilla meistä on mielipide omista opinnoistamme ja opiskeluympäristöstämme. Toisinaan katkerissa kahvipöytätilityksissä unohtuu, että asioihin voisi oikeasti yrittää vaikuttaa. Monien ainejärjestöjen, kuten P-

klubinkin, keräämä tenttipalaute on myös osa laatutyötä ja siihen tulee suhtautua ihan vakavissaan. Tenttipalautelomakkeella saadaan kerättyä tietoa tenttien työmäärästä ja kuormittavuudesta, eli niitä ei suinkaan tungeta tenttikuoreen tyhjän päiten. Palautteessa on mahdollisuus kommentoida kirjapaketteja ja kurssien sisältöä, jonka jälkeen palaute koostetaan ja toimitetaan laitokselle vuosittain, missä taas voidaan tehdä muutoksia opetussuunnitelmiin. Palautelomakkeita ja palautteen keräämisen tapoja kannattaa toki varmasti kehittää entisestään myös yhteistyössä laitoksen kanssa.

Palaan kysymykseen: "Opiskeletko laadukkaassa yliopistossa?" Omasta mielestäni Turun yliopistosta tekee eurooppalaisten yliopistojen joukossa laadukkaan mm. se, että opiskelijoilla on vaikutusvaltaa ja mahdollisuus vaikuttaa. Opiskelijapalautteen avulla saadaan aikaan joskus suuria muutoksia, toisinaan yksinkertaisia käytännön parannuksia. Jos opiskelijat eivät ole luennolla nähneet kunnolla taululle, luennoitsija voi muokata kalvoistaan paremmat. Ja jos kirjatentin iso kirjapaketti koetaan liian raskaaksi luku-urakaksi, opintokokonaisuus voidaan pilkkoa pienemmiksi tenteiksi.

Meille opiskelijoille kaikkein tärkeintä on joka tapauksessa mahdollisuus laatutyöhön osallistumiseen, palautteen antamiseen ja sitä kautta koulutuksen laadun parantamiseen. Myös sinun koulutuksesi parantamiseen!

Saatana, Perkele, jumal'auta

Sami Torssonen

Totuus

Totuus, tieto, tie, tiede, tosiasia. Jumala alkaa tänään teellä, jota kukaan ei myönnä juovansa sellaisenaan. Kriittisen looginen käpyrauhassilmä näkee hetkessä läpi pseudon verhon, suoraan totuuteen sinänsä. Ja kuinka nätti ja järjestäytynyt se onkaan, ah. Tieteentekijä on tehokkain kulttuurihegemoninen ripuloitsija. Jos pappi, rabbi ja metropoliitta ylsivät parhaimmillaankin posliineille, tieteilijä tuhrii paitsi seinät ja katon, myös hyvän matkaa eteistä. Jopa sellaiset vanhan koulukunnan uskavaiset ovat vähissä, jotka yhä nyripistävät nenäänsä tieteilijän suolisenmakeiden tuotosten äärellä. Suupielet pyyhitään raamattuun.

XL-kokoisessa tv-tuolissaan torkkuva seurakuntakin kuvittelee, että pastori saarnaa yhä totuudesta. Eikä sielunpaimenella ole mitään aikomusta herättää mukavan asennon löytänyttä yleisöään. Hänen monokkelinsa on kantillinen ja eksegeetiikkansa konstruktivistista. Merkkilliset jorinansa hän on lainannut semiotikoilta, kun taas saarnan juoni on strukturalistinen. Ison mahan ja BMW:n pastori on saanut työsuhde-etuina, joten hänen kan-

nattaa pitää suunsa supussa ja totuutensa totena jatkossakin. Ideamaailman paavinistuimella jöpöttää Jorma PhD, kunnes kuola valuu ja skootteri pettää.

“Yliopisto”

Kun kerran vauhtiin päästiin: minä olen koulussa enkä yliopistossa. Siinä kuultu. Aika kammata risti vekkulien silmäin alle ja karistaa koipallerot naulapyssyn lippaasta.

“Yliopistossa ollaan oppimassa itsenäisesti, täällä ei anneta mitään otettuna eikä oteta mitään annettuna.”

Ensinnäkin, kuka muka oikeasti uskoi opettajiensa sepustuksia? Debiili lukiobiologian maikkani esimerkiksi darwinistista evoluutio-teoriaa siten, että tulevaisuudessa homo sapiensille kehittyi isommat silmät, koska se viettää niin paljon aikaa hämärissä sisätiloissa. Puurot ja pasteijat.

Toiseksi, miten kukaan voi edes määrimissä scifunissaan luulotella “ottavansa jotain annettuna”? Plugi niskaan ja matriisiin?

“Yliopisto ei ole koulumainen, täällä saa itse päättää mitä opiskelee ja koska.”

Valinnainen puukäsityö ja omalo-ma. Seuraava kysymys.

“Yliopistosta valmistuu tutkijoita.”

Totuuden saturaatiopiste taitaisi löytyä tuota pikaa, jos yliopistopiskelijoista tulisi tutkijoita.

“Yliopistossa ollaan sivistymässä, ei hankkimassa ammattia.”

Toivoisin ihan vilpittömästi, että tämä olisi totta. Idealistiset illuusiot rapautuvat kuitenkin väkisin, kun todistaa virkamies-, broileri- ja yrityskikkareeseen loputtomasti astuvat klubilaisrivistöt. Hyvän kansalaisen myyttisellä yksirai-teella eespäin, nousevan Suomen sedankaaderit!

Ruotsalaiset

Nyt ne vihon viimeiset idiootit menivät pilaamaan kaiken.

Lupasin taannoin tällä palstalla, että muutan ruotsiin, mikäli porvareiyhteistyö palaa pahassa mielessä. Akrofoobinen allekirjoittamaton viettää siis jänniä hetkiä alkuvuodesta 2007.

Post-riksdagsvaliaanisella aikakaudella maailman ainoa edes etäisesti siedettävä maa on Norja, jota osaan pikki-ikkiriikkisen huonommin kuin ruotsia. Ilmeisesti vuonomaan kansalaisuuskin on juupelinmoisen murikan takana. Toisaalta tekisi eetvarttia huudella öljynporauslauttansa reunalta lentotukialuksille, jotka lipuvat avuttomina ohi. Ruinatkaa vaan, saatana, minun vernissaani ette vie!

”Mulle pullo jallua ja asbestihanskat!”

– Viikatteen vierailu Turun Klubilla 9.9.2006

Tomi J. Nyström

Nähtiinpä Turun klubi-elämässä sellainenkin harvinaisuus, että laulu- ja soitinyhtye Viikate ihasuttu kuulijoitaan tämän vuoden syyshämärissä esiintymällä Turun Klubilla. Pehtoorien säveltapailua oli eksynyt todistamaan myös pieni ja sekalainen joukko p-klubilaisia. Vielä tälle kirjoittajalle ei ole selvinnyt onko syynä sitten meri-ilman sopimattomuus vaiko turkulaisten jäykkyys ja jurous, mutta orkesterin vierailut seudullamme

sähkökitaraan pakotettiin Arvo ja bassokitaraan varteen tarttui Ervo. Vuonna 2005 ilmestyneestä pitkäsoitosta Unholan urut tuli Viikatteen tähän saakka menestyksellä julkaisu ja se sai osakseen myös hämmentävän paljon radio-soittoa. Juhlavuoden kunniaksi Viikate valmistelee järjestyksessään kuudennen täyspitkän levynsä julkaisua parhiksi marraskuun masennukseen ja joulun alkuun.

Pakollisena lämmittelybändinä illan soitoissa toimi Monsteriser,

pääsi iloisesti läpsyttelemään nahkavöitään Yönseudun tahdissa) kuin uudestakin (Unholan Uruilta lohkaistut kuuluisuudet). Erityisesti kuulijakuntaa tuntui kutittelevan Joululevyltä niitetyt ”harvinaisuudet” sekä uudelta levyltä esitetyt muutamat humpat (Yökunnaat ja Ah ahtaita aikoja). Tunnelma oli yleisössä kosteahko ja tiivis. Ja vaikka aluksi näytti että osa porukasta oli selvästi eksynyt väärälle keikalle, voitti Viikate tansa mukaan yleisön vähitellen täysin puolelleen. Solistin epävirallinen kitarakaan ei monia tain-

ovat olleet erittäin harvinaisia. Viimeksi yhtye taisi Turussa käydä klubikeikalla vuosi sitten.

Tänä vuonna tulee täyteen kymmenen vuotta siitä, kun Viikate ponnisti Kouvolasta ja aloitti arjenharmautta ihannoivan kulkueensa musiikin parissa. Aluksi kaksihenkisenä taivaltaan yhtye (Kaarle - laulu, kielisoittimet ja Simeoni - lyömäsoittimet) keräsi viimein vuonna 2001 tarpeeksi rohkeutta esiintyäkseen elävälle yleisölle ja tuplasi kokoonpanonsa. Toiseen

josta tarkkasilmäisimmät pystyivät tunnistamaan miehiä sellaisien orkesterien kuin Stam-1na ja Kotiteollisuus taustalta ja jopa kai joku Nightwishin teknikkokin oli lavalle kivunnut... Mutta voi sitä kiitoksen määrää kun kokomustiin pukeutuneet herrasmiehet lopulta lavalle kapusivat! Keikka olikin erittäin onnistunut ja yhtyeen lavahuumori jopa entistä hirtehisempää. Taattua Helismaata siis! Settilista oli vaihteleva ja koostui niin vanhemmasta materiaalista (osa kuulijakunnasta

nut häiritä illan aikana. Lieköhän sitten ansiosta juoman ruskean?

Kohtelias nyökkäys täten Viikatteen herrasmiesten suuntaan ja suosittelut kaikille vähänkin kiinnostuneille. Ensi kerran kun yhtye tuo luotaan työntävän olemuksensa lähetyksellesi kannattaa kaivaa säästöt patjan välistä, rikkoo säästöpossu ja raahautua kuuntelemaan esitystä. Pahimmassakin tapauksessa voit heittää vain rahasi hukkaan ja saada huonon illan.

Fuksin totuus

Elias Laitinen, teksti
Heini Hakojärvi, Paavo
Lähteenmäki, kuvat

Odotuksista

Parin vuoden työrupeaman jälkeen ei ajatus koulun penkille palaamisesta tuntunut ollenkaan hullummalta. Luksuksena pidin jos sitäkin että herätyskellon saattoi suosiolla säätää herättämään kolmisen tuntia myöhemmin kuin mihin se oli parin viime vuoden aikana tottunut. Eniten kuitenkin odotin, ja samalla tietysti myös jännitin, uusien ihmisten tapaamista. YYA-Walpo ei koskaan löytänyt tietään minun postilaatikooni, mikä ei näin jälkepäin ajatellen haittaa yhtään.

Saatoin lähteä kaikkeen avoimin mielin. Minulla ei ollut hyötynäni eikä haittanani vanhempien ja viisaampien neuvoja siitä, miten milloinkin piti toimia ja mitä oli odotettavissa.

Alusta

Johdantoluennosta suurin osa meni toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos. Sen jälkeen alkoi vyörytys. Meidät tulevat valtioppineet ja poliittiset historioitsijat jaettiin tutorryhmiimme, ja myös jakojäännös eli allekirjoittanut

hyväksyttiin porukkaan mukaan. Tutorimme alkoi valistaa meitä uudesta ja ihmeellisestä maailmasta, johon olimme astuneet. Puheessa vilahtelivat sellaiset sanat kuin P-klubi, Index, HOPS, sekä, vähän tutumpana, lukujärjestys.

Ekoista päivistä

No entäs ne uudet ihmiset sitten?

täkin muutama nimi jäi mieleen. Alkoholin vapauttamassa ilmapiiirissä oli tosin muutenkin helppo päästä puheisiin ihmisten kanssa, vaikka noiden puheiden sisältöä joutuikin sitten seuraavana aamuna hieman muistin perukoilta kaivelemaan.

Kastajaisista

Koitti neljäs päivä ja kastajaiset.

Jotain uudesta opiskelumuodosta tuntuivat uudet fuksit sisäistäneen nopeasti, sen verran moni nimittäin nukkui suosiolla johdantokurssin viimeisen päivän luentojen ohi ja pannoni muuhun ohjelmaan. Kolmen aikaan iltapäivällä kokoonnuimme Laitospuistoon, saimme nenäpäihimme sinistä väriä,

Niitä oli, ja paljon. Viitisenkymmentä valtio-opin ja poliittisen historian fuksia, tutorit ja hallituslaiset ja tähän päälle vielä liuta muita vanhempia opiskelijoita, jotka olivat kiinnostuneita näkemään minkälaisia tyyppejä heidän rakkaaseen P-klubiinsa oli tänä vuonna liittymässä. Tällä porukalla kiersimme kolme ensimmäistä iltaa tutoreidemme meille järjestämiä tutustumistilaisuuksia, ja niin lapsellisilta kuin ne muutamat pakolliset tutustumisleikit tuntuivatkin, niin kyllä niis-

päähämme sukkahousut ja ranteisiimme ryhmän jäsenet toisiinsa liittävä narun. Kierrettyämme erinäisiä rasteja ja "lainattuumme" tulevaa näytelmäämme varten eräältä mieheltä korvalaput hypäsimmme Hämeenkadulta bussiin, joka oli matkalla mystiseen paikkaan X. Seuraavilta pysäkeiltä bussiin hyppäsi lisää haalaripukuisia ja sukkahousupäisiä, ja tunnelman tiivistyessä sekä usean pulon alkaessa olla jo enemmän kuin puoliksi tyhjä, alkoi myös kuljettajamme naama omituisesti punoit-

taa. Onneksemme kuljettajamme kuitenkin sieti remuporukkaamme sen verran, että kaikki pääsivät samalla kyydillä perille asti. Aurinkolahdessa kävimme vielä läpi tervetuliaismuodollisuuksia ennen kuin pääsimme jälleen kisaamaan leikkimielisissä kilpailuissa sekä esittämään huolella valmistellun näytelmämme. Arvioituaan kaikki suoritukset tuomaristo julisti ja palkitsi voittajaryhmän, tosin kisaajien keskittyminen oli jo tässä vaiheessa sen verran herpaantunut, ettei tappiokaan tuntunut pahemmin kirvelevän. Raikkaassa merivedessä saimme viimein kunnian ottaa vastaan kasteen, jonka jälkeen tietysti saunottiin. Saunomisen lomassa eräs vanhempi opiskelija heitti politiikan historiaan viitaten ilmaan viisauden, jonka mukaan viimeinen saunassa olijatekee kaikki päätökset. Lienenkö sisäistänyt tämän vähän liiankin hyvin, sillä oma iltani päättyi saunalle arviolta kello kuuden maissa aamulla.

Sitsaamisesta

Sitsaaminen eli maallikon näkökulmasta katsottuna ruotsalainen snapsilaulukulttuuri oli isku päähän. Suomalainen mies on totunut vetämään viinaa pimeässä

huoneessa istuen ja omasta seurastaan nauttien. Se, että snapsien välillä pitääkin lauleskella Helan gäria ja muita ruotsalaisia lauluja, jotka aikaisemmin ovat olleet ainakin minulle lähinnä vitsi, oli aluksi järkytys. Mutta kun tähänkin asiaan alkujärkytyksen jälkeen oppi suhtautumaan oikein, siis sillä samalla huumorilla jolle ensimmäisten viikkojen aikana oli niin paljon muutakin käyttöä, alkoi homma maistua. Nyt jo kahdet sitsit läpi käyneenä veteraanina olenkin sitä mieltä, että tällaisessa tarkkoihin raameihin sovitetussa juhlimis- ja seurustelumuodossa on omat puolensa.

Klubista

P-klubi, tuo hassunoloinen sana, joka toi ensimmäisenä mieleen Jukka Relanderin vetämän tv-ohjelman, on tähän mennessä tullut hyvinkin tutuksi. Hallitus ja tutorit ovat tehneet kaikkensa jotta me fuksit tuntisimme itsemme alusta lähtien p-klubilaisiksi, eikä tuo työ ole mennyt hukkaan. Ainejärjestöstä ja sen toiminnasta on tullut sellainen tunne, että koska toiminta on ollut näin hienoa tähän saakka, ei saa jäädä ainakaan fukseista '06 kiinni, etteikö toiminta jatkuisi vähintään

yhtä aktiivisena tulevaisuudessakin. Omasta puolestani voinkin täydestä sydämestäni yhtyä sanoihin "kunnes gradu meidät erottaa".

No entäs se opiskelu sitten?

Kaiken muun touhuamisen lomassa tahtoo välillä unohtua, että itse asiassa yliopistossa olisi ilmeisesti tarkoitus myös opiskella jotain. Luentoja mahtuu omaan lukujärjestykseeni huikeat 14 tuntia viikossa, mikä tuntuu todella minimaaliselta paitsi omasta, myös kaikkien muissa oppilaitoksissa muita aineita opiskelevien ystäväni mielestä. Kolikon toinen puoli on se, että lähes koko sen virka-ajan, jota ei istuta luennoilla, täyttää englanninkielisen kuusisatasivuisen tenttikirjan tankkaaminen tahdilla kymmenen sivua per tunti. Valittaa ei silti voi, sillä ainakin minulle tällainen itsenäinen opiskelu sopii varsin mainiosti. Kun vielä mielenkiintoisen pääaineen kaveriksi on sekä omasta että muista tiedekunnista melko vapaasti valittavissa toinen toistaan mielenkiintoisempia sivuaineopintoja, en yhtään ihmettelisi, vaikka opiskellessa vierähtäisi kauemminkin kuin se valtion suositteluun tavoiteaika.

Ykkössitsejä odottelemassa

Anna Heinonen, Heidi Orremaa, Anja Mustonen, Maija Niskala, Masi Huovanainen, Harri Leppänen, Janne Moisio, Elias Laitinen

Johanna Tähtinen, Leila Uotila, Maria Saunajoki, Tuomas Hassi, Essi Teuri, Mika Uppa, Jussi Lamassaari

Päivi Jaakkola, Mikaela Kurppa, Annika Räihä, Teemu Rantanen, Maija Karjalainen, Emilia Machuca, Juha Ylisalo, Milla-Mari Hallikainen

VO

F
U
K
S
I
T
2
0
0
6

FUNKSITSOOR

ph

Juha-Matti Ritvanen, Tuomas Viljamaa, Tuula Stöckell, Marleena Holmberg, Aki Antinkaapo

Miikka Pajula, Linda-Maria Lundén, Juho Oksanen, Kalle Kurki, Saara Kuusinen, Samuli Ajo, Suvi Uusitalo, Hilla Ohayon, Susanna Puisto, Anna-Maria Nykänen

Olli Kleemola, Tuula Tuominen, Nuppu-Maija Lojander, Hanna Grekula, Inkeri Halme, Joonas Tähtinen, Joonas Junttila

Kuvat: Tuuli Kujanpää

OUTWIT, OUTPLAY & OUTLAST

VAROITUS! Tekstin täydellinen ymmärtäminen vaatii Selviytyjät-nimisen tv-sarjan tuntemusta

Eero Hokkanen

Jeff Probst on tosi-tv-juontajien kuningas. Sen lisäksi, että herra Probstilla on ehkä maailmankaikeuden kiinnostavin työnkuva, hänellä on symbolista valtaa juontamassaan ohjelmassa. Kaiken maailman jarmomäkisistä ja mariakakoista poiketen Jeff Probst siunaa todellisten vallankäyttäjien eli kilpailijoiden päätöksen sammuttamalla häädetävän soihdun ja lausumalla kohtalokkaat sanat: "The tribe has spoken."

Tästä Jenkkilässä jo kolmatta toista kauttaan pyörivästä sarjasta löytyy siis ainakin rajatuin valtuuksin toimiva monarkki. Entäpä muut vallankäyttäjät? Voiko diktaattori voittaa ja onko hiljaisella mitään mahdollisuuksia? Onko demokratialla sijaa Survivorissa ja minkälaisia ulkoisvaikutuksia kilpailijoiden toiminnasta aiheutuu?

Näihin kysymyksiin ja moneen muuhun poliittista broileria askarruttavaan ongelmaan voi löytää vastauksia Selviytyjien kolmesta peruseriaatteesta. Broilerin on kysyttävä itseltään: "Can I outwit, outplay and outlast all others?"

OUTWIT

Sana tarkoittaa vedättämistä, naruttamista, juonimista – sitä, että on ovelampi kuin joku toinen. Tämä on tietysti hyvin tuttua toimintaa poliittiselle broilerille. Laitetaan liikkeelle muutama perätön väite ja odotetaan tuloksia tai liittoudutaan jollain lailla jokaisen kilpakumppanin kanssa.

Perättömien väitteiden mestari Selviytyjissä on kiistatta kakkoskauden naispaholainen Jerri Mant-

hey, joka sinetöi joukkueoverinsa kohtalon kertomalla muille, että tämä oli pureskellut kuivattua lihaa muilta salassa. Liittoumien ammattilaisena taas voidaan pitää ainakin kuutoskauden Rob Cesterninoa, joka tarkasti kuunteli jokaista kilpailijaa ja valitsi aina sen vahvimman liittoumablokin.

Opetus: Valonarkojen faksien vuotaminen ja joka ikiseen ytimeen änkeäminen tuo tulosta.

Analysoitavaa innokkaimmille broilereille:

1. Survivor: Borneo
2. Survivor: The Australian Outback
3. Survivor: Africa
4. Survivor: Marquesas
5. Survivor: Thailand
6. Survivor: The Amazon
7. Survivor: Pearl Islands
8. Survivor: All-Stars
9. Survivor: Vanuatu
10. Survivor: Palau
11. Survivor: Guatemala
12. Survivor: Exile Island
13. Survivor: Cook Islands

OUTPLAY

Sana tarkoittaa toisten voittamista. Pitää olla vahva ja näkyvä, hallitseva ja maineikas. Tekojen kautta on julistettava omaa erinomaisuuttaan muille. Joskus niin Selviytyjälle kuin poliittiselle broilerille riittää toki sekin, että on vähiten epämiellyttävä vaihtoehto.

Viimeksi meillä Suomessa nähdyn, kymmenennen, tuotantokauden voittaja Tom Westman voitti koskemattomuuskilpailuja ratkaisevissa paikoissa ja teki ahkerasti töitä leirissä. Broilerin ei kuitenkaan kannata nojata vain voitettuihin luottamustoimipaikoihin ja utertaaan järjestötyöhön. Näkyvä toiminta voi nimittäin ai-

heuttaa myös negatiivisia ulkoisvaikutuksia. Tästä esimerkkinä neljännen Survivor-kauden Hunter Ellis, jonka ahkerointi leirissä ja voima kilpailuissa kostautuivat: joukkueoverit pitivät häntä uhkana ja äänestivät ulos jo kilpailun alkuvaiheessa.

Opetus: Vahvankin broilerin on joskus syytä pitää kynttilää vakan alla ja varoa selkäänpuukottajia.

OUTLAST

Sana tarkoittaa sitä, että kestää, pysyy tai elää kauemmin kuin muut – sitä, että jää toisten jo lähdettyä. Broilerille tutuin esimerkki tällaisesta kestävydestä on ilman muuta UKK, joka pysyi ja pysyi, vaikka hallitukset kaatuivat ja maailmalla tapahtui. Kekkonen olisi epäilemättä kestänyt hyvin pitkään myös Selviytyjissä.

Kolmannen, Afrikan savannilla käydyin, Survivor-kilvan kakkoseksi selviytynyt Kim Johnson ei kilpailun alkuvaiheissa tehnyt juuri mitään mainittavaa, mutta vahvan liittoumansa vanavedessä hän pääsi kilpailun loppusuoralle ja voitti kaksi ratkaisevaa koskemattomuuskilpailua. Tämä kuusikymppinen rautarouva pysyi kaukana vaikeuksista. Kun vaikeudet lopulta hänet löysivät, hän voitti ne kestävyytensä ja hyvien hoksottimiansa ansiosta.

Opetus: Saavuttaakseen jotain ei tarvitse olla joka liemessä keitetty, sillä luja tahto ja hyvät ystävät kompensoivat kokemusta.

KIILAPIIKKI PERSEESSÄ

Maiju Jääskeläinen

Lapset: Kiilaavat sinut Muumimaailmassa ja hattarajonoissa. Annat sen anteeksi, koska lapsen riemua on kuitenkin niiiii kiva katsella.

Nuoret: Vitun ihq!!! Eivät kuitenkaan kiilaa, koska olet potentiaalinen viina-trokari. Haet tai et, luuserina ne pitävät sinua joka tapauksessa.

Aikuiset: Kiilaavat kaljajonoissa ja supermarketeeissa. Turha tönäistä takaisin, koska isku ei tunnu elintasomahan lävitse.

Vanhukset: Jos kiilaat niiden hitaat laumat uimahallin kuntoradoilla, varaudu löylymuilutukseen saunassa. Makkaramaistiaisissa ronkkivat siivut aina sormillaan, kiilattuaan sinut ensin jonosta.

22-vuotias valtiot.yo: Ei kiilaa ketään, vaan käy hidastetusti etanolilla. Itseriitaisuutensa ja laaja-alaisen koulutuksensa turvin kykenevä tunnustamaan oman olemisensa ylivertauisuuden muihin ikä- ja kansalaisryhmiin nähden.

kirjoittajan sosiopatia diagnosoidaan päivänä minä hyvänsä

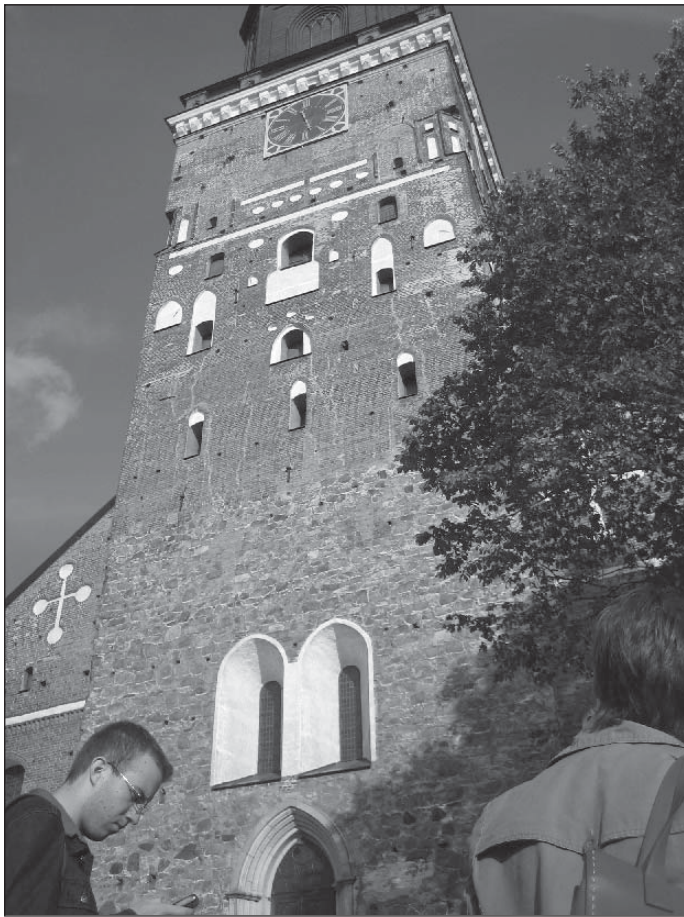

Räivintola
PROFFAN
K E L L A R I
REHTORINPELLONKATU 6
PUH. 250 5515

TUNNELMIA SYKSYN VARRELTA

Kuvat: Leila Uotila, Olli Hakala,
Paavo Lähteenmäki

Lehmä sanoo a muu

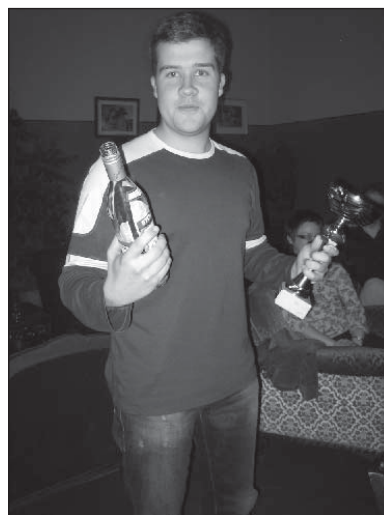
Miikka Pajula, teksti
Olli Hakala, kuvat

P-klubin väittelymestaruudesta on jälleen kisattu ravintola Koulussa lokakuun ensimmäisellä viikolla. Paikalle oli ilmaantunut sanavalmiita kilpailijoita ja oluen ystäviä pari kymmentä. Kilpailun juonnosta ja kysymyksistä vastasivat Olli ja Ida.

Tilaisuuden aluksi kerrattiin kilpailun säännöt. Jokaisen innokkaan väittelijän nimet kirjoitettiin erillisille papereille, jotka laitettiin kulhoon. Ensin onnetar nosti kulhosta puolesta väittelijän ja sen jälkeen hänelle vastaväittelijän. Lopuksi arvottiin heille vielä väittelyn aiheen. Väittely aikaa parille oli varattu kaksi minuuttia. Sen lopuksi kilpailijat sulkivat silmänsä ja yleisö sai äänestä väittelyn voittajan. Voittaja pääsi viinapaukun siivittämään seuraavalle kierrokselle. Tunnelman nostattamiseksi Olli ja Ida näyttivät vielä esimerkkisuorituksen, aiheesta uiminen on suhteellinen asia, ennen varsinaisen kilpailun alkua.

Ensimmäisinä estradille nousivat Eero Hokkanen ja Kirsi-Maria Lonkila. Eeron mukaan Ruotsin laivalla voisi matkustaa Brasiliaan, jos kapteeni jäisi pois laivasta. Kikin mielestä matka olisi tarpeeton, koska golfvirran

ensimmäisestä taistosta voiton. Kilpailun edetessä väiteltiin niin ruotsalaisten ja suomalaisten naurettavuudesta kuin poropeukalon voitosta multasormesta sormikoukussa.

Onnellinen voittaja

suunnan muuttuminen aiheuttaisi Suomessa ilmaston huomattavan lämpenemisen. Eeron viittaus Brasilian kauniisiin naisiin vetosi kuitenkin yleisöön ja mies korjasi

Finaaliin selvisivät Juuso Rönholm ja Eero. Viinapaukut olivat siihen mennessä tehneet jo tehtävänsä ja väittelyn taso siirtynyt toisiin sfääreihin. Voittaja ratkaistiin paras kolmesta -periaatteella. Ensimmäisessä väittelyssä Juuson mielestä jokainen luento on niin hieno tapahtuma, että ne olisivat esiripun arvoisia. Eeron mukaan se aiheuttaisi vain professori Hakovirralle paniikin. Ensimmäisestä väittelystä voittajaksi selviytyi Juuso. Volkswagenien metroseksuaalisuuden Eero pystyi kuitenkin kumoamaan ja jännittävän finaalin ratkaisu siirtyi kolmanteen aiheeseen. Tällä kertaa Juuso oli kuitenkin vahvempi. Eero ei voinut mitään Juuson väitteelle, että lehmä sanoo englantilaisittain a muu eikä vain muu. Palkinnoksi Juuso voitti pullon kirkasta ja kiertopalkintopokaalin.

TULOSSA

WINTER GAMES

SUMMER GAMES

KESÄKIERTUE

JOIN THE PARTY

Meitä kokoomusnuoria on tuhansia ympäri Suomea, aina koululaisista kolmekymppisiin uraohjuksiin.

Tarjoamme mahdollisuuksia aitoon poliittiseen vaikuttamiseen, koulutusta järjestötoiminnassa ja poliittisissa kysymyksissä sekä erillaisia vapaa-ajan tapahtumia mukavassa nuorena porukassa.

Tutustu toimintaamme netissä ja ota yhteyttä oman alueesi piirijärjestöömme.

Tervetuloa mukaan muuttamaan maailmaa!

www.kokoomusnuoret.fi
www.porvari.com

**Kun pelkkä
P-klubi ei riitä.**

**Turun opiskelijoiden
sos.dem. yhdistys - TOSY**

lisätietoja: www.tosy.fi
p.j. Elisa Ihalainen, ejihal@utu.fi

Haalaritentti

Uudet opiskelijat ovat jälleen mitelleet tiedon olympialaisissa P-Klubin historiasta, nykyhetkestä ja tulevaisuudesta. Ohessa parhaista parhaat.

Määrittele P-klubi. Tutki sielusi syövereitä ja vastaa rohkeasti.

"P-klubi, tuo portto joka turmelee viikko-ohjelman, muuttaa setelit kolikoiksi ja parhaassa tapauksessa rasvoittaa maksan." (Juha)

"P niinkuin pahanlaatuinen kasvain. Valtaa ihmisen kokonaisvaltaisesti--" (Maija)

"P-klubi on Suomen Panimoliiton alajärjestö." (Jussi)

"Elämän ydin ja kaiken keskipiste." (Susanna)

Miksi P-klubilla on käytössään haalarit ym. rekvisiittaa?

"Haalarit peittävät mukavasti kehon epämuodostumat" (Linda-Maria)

"Taivaanrannanmaalaritkin tarvitsevat suojarusteet." (Masi)

"Haalarit on virallinen lupakirja örveltämiseen (sikäli kun me sellaista muka tarvitaan)." (Mikaela)

Perinteisesti P-klubi on reissannut ulkomailla, minne soisit sen seuraavaksi suuntaavan? Huomioi poliittinen kiinnostavuus.

"Kuubaan. !Hasta la victoria siempre!" (Anna)

"Poliittisesti Pohjois-Korea olisi aika kiinnostava." (Mikaela)

"Kolmanteen valtakuntaan." (Aki)

"Islantiin. Eiks ne turskien oikeudet oo olleet viime aikoina se kuumin puheenaihe." (Inkeri)

Leila pokkasi vuoden fuksin pokaalin

K EXTRA

PUHAKKA

Hämeenkatu 5

Avoinna 7-21 * 7-18 * 12-21

Tervetuloa !

Kuumia leipiä!
Hyvät valikoimat!

Grilliherkkuja!
Pitkät aukioloajat!

Syksyn aikataulua:

- 19.10 Sääntötyöryhmä kokoontuu (klo 16 toimisto)
Onnela-sitsit (ilmoittautuminen loppunut)
- 25.10. Kostajaiset (avoimet jatkot@Marilyn klo 23->)
- 02.11. Keskustelutilaisuus, kollegasitsit (?, Sotku)
- 07.11. Syyskokous (Turku-sali)
- 10.11. Vuosijuhlat (Vanha Raatihuone)
- 15.11. Myyjäiset (Juslenia)
- 24.11. Musiikki-iltamat (TYYn sauna)
- 30.11./5.12. Walpo 4/06
- 08.12. Pikkujoulusitsit (Sotku)
- 11.12. Indexin syyskokous (Turku-sali)
- 12.12. Pikkujouluglögi (Turku-sali)

